

N.P. WETTERLUND

De sju Domstolarna

m.fl. uppsatser

— andra upplagan —

De sju Domstolarna utgavs första gången 1913. För samtliga texter är denna digitalisering baserad på andra upplagan från 1994.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté

Uppdaterad 2022-11-23

INNEHÅLL

I. De sju Domstolarn

1. Den för-kristliga domstolen	3
A. Det naturliga samvetets domstol	3
B. Straffdomstolen	3
2. Den för-pingstliga lärjungaskolans domstol	4
A. Det väckta samvetets domstol	4
B. Straffdomstolen	4
3. Den efter-pingstliga lärjungaskolans domstol	5
A. Det pånyttfödda samvetets domstol	5
B. Den ”förnyade bottenskolans” domstol	6
C. Straffdomstolen	8
a. Omplanteringen	8
b. Blomningen	9
c. Frukten	9
4. De tio jungfrurnas och tjänarnas domstol	12
Jungfrurna	13
Tjänarna	17
5. Folkens domstol på ”Herrens hämnadag”	21
6. Dödsrikets domstol	21
A. De troendes domstol	21
B. De icke-troendes domstol	24
7. Härlighetens tron vid den yttersta domen	25
8. Sammanfattning	29
Domstolar	29
Ankomster	30
Uppståndelser	31
Dagar	32

II. Den kyrkliga rörelsen	35
III. Vårt folk	41
IV. Försoning och helgelse	43
V. Förstabudsmässig tro	45
VI. Manlig kristendom	46
VII. Blott som en sekund	47
VIII. Operation	48
IX. Lid!	49
X. Vårt ve	50
XI. Så nära	51

Sidhänvisningar i "De sju Domstolarna m.fl. uppsatser" är till sidor i bokutgåvan av "Andens Lag". Motsvarande sidor i digitala pdf-filerna av "Andens Lag" listas på sid 52–54.

Förord

”Det är för att fostras ni får lida” (Hebr 12:7).

Det går en skiljelinje genom frälsningshistorien. På ena sidan står de som lägger frälsningen utanför Guds bud. Deras hjärtan är stängda för sanningen, och de vill inte veta av evangeliets saliggörande kraft, än mindre lida för det.

På andra sidan står de som tar fasta på Jesu ord till rådsherren Nikodemus: ”Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike” (Joh 3:3). Världsanden måste besegras, och ersättas med den inre ”arkläggning” av Guds bud som blev möjlig genom Kristi försoningsdöd på korset. Slaget står i hjärtat. Vapnet är Pingstanden. Utan den ingen död från världen. Utan den inget evigt paradisliv. N.P. Wetterlund kallar de förstnämnda för skökokristna, och de sistnämnda för bruden eller ”byssusmänniskan” ett uttryck som lånats från professor Otto Myhrberg, vars tolkning av Uppenbarelseboken ligger till grund för ”Andens Lag”

Gränsen mellan skökan och bruden går genom alla kyrkor och samfund. Byssusmänniskan är inte alltid där vi förväntar oss finna henne. Liksom den laglärde rådsherren Nikodemus har även i dag många ”skriftlärda” häpnadsväckande svårt för att omfatta Guds rikes hemlighet. Till det fordras fattigdom i anden, och kanske även i världen, och, inte minst, den enfald som är barnets.

Inte desto mindre är kyrkohistorien full av lysande undantag från denna tröghet, och bland dem har N.P. Wetterlund en given plats.

Hans ”Andens Lag” utkom 1910–1912. ”Guds Vredes Skålar” och ”De sju Domstolarna” gavs ut 1913. Samma år utkom även småskrifterna ”Guds tempel och hedningarnas förgård” och ”Svar till domprosten Bring”. Vi hoppas att varje exemplar genom Herrens ledning skall nå ett hungrande hjärta och bli andlig mat till uppbyggelse och övertvinnarskap i dessa svåra tider. Varje dag får vi nya bevis för att Guds vredesskålar verkar världsfrälsningen med stegrande kraft.

Vi tror inte att N.P. Wetterlund är den ende som kan visa oss vägen till Kristus. Självt kallade han sig ”en av 144 000 källor” Hans mäktiga och djupa förkunnelse är dock av apostoliska mått. Hans kompromisslösa vilja att vinna samklang mellan lära och liv har få motsvarigheter.

Man kan vid första anblicken tycka att Wetterlund är svårtillgänglig. Detsamma har sagts om Paulus. Wetterlund bedyrade att han inte kunde skriva på något annat sätt. Varför skall han då läsas på ett annat sätt? Vi har inte moderniserat hans särpräglade språk. Förutom gammelstavningen har grundtexten lämnats orörd. Liksom Bibeln, och all annan sant kristen litteratur, bör dock Wetterlunds skrifter studeras under bön i Kristi ande. Om så inte sker, hjälper inga förenklingar i världen.

Uppsatsen ”De sju Domstolarna” är en pärla bland Wetterlunds mindre skrifter. Med sedvanlig skärpa inplanterar han i våra sinnen att

det inte finns några genvägar till frälsning. Världsanden måste *lidas* ut, och innan så skett får vi finna oss i att upprepade gånger ställas inför agans domstol, till allt hårdare straffdomar. Denna ”Guds grymhet” är det yttersta beviset för Hans gränslösa kärlek. Så länge det finns en strimma hopp vägrar han att släppa oss. Samtidigt lär oss Bibeln att vi kan göra oss ofräsbara. Gud, förbarma dig över oss!

Denna undervisning står i bjärt kontrast till många frälsningsrörelser i Wetterlunds samtid – och vår egen. Deras lära om pånyttfödelsen stannar vid den första omvändelsen i stället för att gå på djupet och undervisa om det omskurna och pånyttfödda hjärtat: Den fullbordade omvändelsen där den *dagliga* omvändelsen och andeuppfyllelsen är en livsnödvändighet för att bli en övervinnare i Kristus. I dessa rörelser är lidandet ofta inte ett uttryck för Guds nåd, utan ett bevis på svag tro. Detta trots att övermänskliga lidanden tillhörde vardagen för David, Job, Paulus och andra andliga jättar.

I en förklaring till Jesu liknelse om de tio brudtärnorna (Matt 25:1–13) sätter Wetterlund likhetstecken mellan de fem, som var oförståndiga att inte ta med sig extra olja, och större delen av alla troende, oavsett kyrkotillhörighet, i vårt land: ”Deras lampor brinna och slockna, brinna och slockna. Intet förråd, ingen oljekälla, ingen stadigt inneboende segerande. Intet stånd på kristallhavet, utan paddkryperi i det synligas och förgängligas sumphav. Arma människor!” Allvarsord!

Sedan Wetterlunds tid har det andliga förfallet i Sverige knappast minskat, och hans ord inbjuder till självrannsakan: Har vi själva tillräckligt med olja för att möta Konungen?

I de tider som nu väntar världens kristenhet duger inga halvmesyrrer. Bara de, som helt överlåter sig och som förses med apostolisk övervinnar-ande från ovan, kan ta upp kampen med de sataniska andemakter från nedan som nu härjar allt vildare på världsarenan.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté

I.

De sju domstolarna.

De äro dessa: Den för-kristliga domstolen, den för-pingstliga lärjungaskolans domstol, den efter-pingstliga lärjungaskolans domstol, de tio jungfrurnas och tjänarnas domstol, folkens domstol på "Herrens hämndedag", dödsrikets domstol, samt härlighetens tron vid den yttersta domen.

1.

Den för-kristliga domstolen.

Den är av två slag, nämligen:

A.

Det naturliga samvetets domstol.

Den är innerst den i hjärtat skrivna lagens domstol (Rom 2:15–16), och därmed allra innerst Guds domstol.

Job lät döma sig inför samvetets domstol, så att han av Herren fick detta härliga betyg: *"På jorden finns icke hans like i ostrafflighet och redlighet, ingen som så fruktar Gud och flyr det onda"* (Job. 1:8).

Kristus använder icke ordet samvete, men han talar om *"ljuset som du har i dig"*. Och på detta inre ljus lägger han den största vikt (Matt 6:22–23).

En fruktansvärd skada har det laglösa evangeliet åstadkommit. Det innehåller icke "Andens lag" och kan sålunda icke anknyta sig till den i hjärtat skrivna andelagen (sid. 229 f. i Andens Lag), utan dödar denna lag och söver samvetet. Millioner människor i vårt land har det budlösa evangeliet förtrollat och fördärvat under århundraden. Där ligger en förfärande sanning i den starke ängelns ord: *"Alla folk blevo förvillade genom din trolldom"* (Upp 18:23–24; sid. 999 f.) *

B.

Straffdomstolen.

Inför den ställas folken (och den enskilde), då de icke låta döma sig inför samvetets domstol. Och det sker ofta genom förfärande strafflidanden såsom krig, pest och hungersnöd m.m. Det är *"Herrens hämndedagar"* (Jes 63:4).

Om denna domstol talas ofta i skriften, särskilt i det gamla testametet. Och det talet bör i *"Andens och kraftens bevisning"* ljunga väldigt på predikstolarna inför vårt hedniska folk, ty det rusar mot en *"Herrens hämndedag"* Större delen av detsamma dansar häxdansen med djävulen

* Då vi i denna bok hänvisa till sidor, så är det sidor i min bok "Andens Lag".

vid avgrundens rand och drager dagligen tusental med sig i yran.

Bäst vore, om två tredjedelar av det gängse evangeliet tystnade. Ty minst så mycket av detsamma är blott ett budlöst smet-, smink- och sliskevangelium, ett jordkrypande och folkfördärvande paddevangelium. "*Det stora Babylon har givit alla folk att dricka av sin otukts vredesvin*" (Upp 14:8; 18:3; sid. 1080–1091). Därav den stora och hemska folkyran.

2.

Den för-pingstliga lärjungaskolans domstol.

Inför den ställas alla Jesu lärjungar under "utfödelsetiden" då de få genomgå "skräckveckan" och "snurra i sållet" (sid. 459 f). Där vänder Gud "sin hand mot de svaga" och "fåren måste gå genom eld" (Sak 13:7–9) *. Även denna domstol är av två slag, nämligen:

A.

Det väckta samvetets domstol.

Inför den uppfordras lärjungen att i liv omsätta eller subjektivera den givne "rotanden" till sinnesändringens frukter, vid vite av att trädet hugges bort.

Ty först och sist och framför allt uppfordras han att ifrån början sätta den rätta frälsningskursen (sid. 516 f.), nämligen: icke kurs på en budlös Kristus, som icke finns till, men som är den vanlige Kristus i vår tid, utan kurs på *tubuds*-Kristus, som är den ende Kristus som i tid och evighet finns. Alltså frälsningskurs på **pingst-Kristus**, som är "de tu buden" i personlig gestalt, och som *förbundsmässigt* lägger dessa bud i hjärtat och skriver dem i sinnena, vilket just "*är*", *är* det nya förbundet (Hebr 10:16–17; sid. 285 f.)

Den lärjunge, som icke låter samvetet döma sig till att hålla denna kurs, han kommer förr eller senare att höra till de "två tredjedelar", vilka flyta bort såsom slagg; till den "tredjedel" som är guld, kommer han aldrig att höra (Sak 13:8–9).

B.

Straffdomstolen.

Inför den ställes lärjungen genom särskilda domsingripanden, då han icke dömer sig själv inför samvetets domstol.

Dessa domar kunna bli fruktansvärda och stundom sträcka sig över årtal, då lärjungen icke låter föra sig fram till *helfödelse*, utan stannar vid att vara "fjärdedelsfödd", "halvfödd" eller på sin höjd "trefjärdedelsfödd", vilka "bråkdelsfödelse" äro de vanliga

* Om den för-pingstliga lärjungaskolan och dess domstol handlar det 7:e kap. i "Andens Lag"

”födelserna” i vår tid, även bland dem, som anses vara ”de bättre” eller ”de bästa” *.

I hela den för-pingstliga lärjungaskolan genomlever människan den domedag, som beskrives så: *”Vem kan uthärda hans tillkommelses dag, och vem kan bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom en valkares såpa. Och han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver; och sedan skola de frambära åt Herren offergåvor i rättfärdighet”* (Mal 3:2–3).

Förfärande allvar! Men vart har det tagit vägen? Sällsynt är denne domens, eldens och såpans **Människoson** i predikningar och böcker. Men så är det ock som det är: en odömd, oluttrad och ovalkad lärjungahop.

Denna Jesu ”tillkommelses dag” fingo de första lärjungarna genomleva vid mästarens sida i omkring 3½ år. Och de blevo sannerligen dömda, luttrade och valkade. Det var *deras* för-pingstliga lärjungaskola.

Men vart har nu den för-pingstliga skolan tagit vägen? Den finns icke till för de flesta troende. Med några ljuvliga kallelsekänslor är man straxt in i ”pingst” (sid. 511 f). Och den ”pingsten” håller man vid makt genom ”saliga känslor” och andliga roligheter. Men fullfödelsen, nyskapelsen, lagläggningen och lagskrivningen saknas, och därmed saknas ”offergåvorna” i övervinnande livsrättfärdighet. Ja, det kännen I ock själva i edra ”vardagsstunder”, där segerlivet saknas.

3.

Den efter-pingstliga lärjungaskolans domstol.

Den är av tre slag, nämligen:

A.

Det pånyttfödda samvetets domstol.

Inför denna domstol står den pånyttfödda människan dagligen, ja, sekundligen. Ty hon äger pingstsamvetet, i vilket ”Andens lag”, som är all Guds lag och som gjorde Paulus fri från ”syndens och dödens lag”, är lagd och skriven.

I kraft av detta samvete, som är *”samvetet i helig ande”* (Rom 9:1), kan människan *”döma sig själv”* (1 Kor 11:31). Och denna självdom eller självkritik träder fram i ”arbetet med fruktan och bävan” på daglig nyfrälsning i de dagliga och stigande frestelserna, eller i ”all-fliten” med de sju heliga tros-tingen, så att hon *”icke någonsin faller”* (Fil 2:12–13, sid. 626; 2 Petr 1:3–11, sid. 227 f).

Glömmen aldrig, I Herrens heliga, att varje eder ”nådedag” även är en domedag, då I inför samvetets domstol uppfordrens att döma eder själva. Utebliver denna självdom, då ställens I inför straffdomstolen,

* Om ”bråkdelsfödelser” se sid. 442,443, 574 i ”Andens Lag”.

varom vi strax skola tala.

B.

Den "förnyade bottenskolans" domstol. *

Inför denna domstol rensas den gren, som bär frukt, att han måtte bära mera frukt (Joh 15:2).

Här är alltså icke fråga om en gren (en människa) som står i fara att "tagas bort" på grund av utebliven frukt (v. 2), utan om en gren, *som bär frukt*.

Denna rensning innebär alltså i *huvudsak* icke ett strafflidande för egna synder, fastän sådana alltid i någon grad förefinnas även hos den fruktrikaste människa och rensningen till en del även åsyftar dem; utan detta rensningslidande har sin grund i människonaturens nedärvda svaghet, tröghet och förfall. Det är ett lidande, som åsyftar att till större djup, vidd och höjd återställa det naturliga, oförlorbara och förkrympta människoväsendet, så att det kan inrymma och rätt bruka ett större mått av pingstanden från höjden.

Detta lidande har olika grader allt efter behov; och det kan stundom bliva fruktansvärt särskilt hos starkare naturer såsom en Job och en Paulus. Det kan bliva övernaturliga, övermänskliga kval, ja, just vad Paulus kallar "*överbåtan och utöver förmågan*" (2 Kor 1:8–9). Märk det förfärande uttrycket: "utöver förmågan."

Varför plågar då Gud en människa utöver förmågan? Naturligtvis för att tvinga henne att utbyta den gamla, numera otillräckliga förmågan i tron mot en ny förmåga, som räcker till för att bära mera frukt än förut. Han måste stundom med förfärande våld och hetaste eld köra ut henne ur den gamla tron för att få in henne i en ny tro. Så envist och hårdnackat är det förfallna människoväsendet till och med hos en Paulus. Ja, han måste föras så djupt ned, att han "misströstade", för att "icke förtrösta på sig själv, utan på Gud" (2 Kor 1:8–9).

I detta lidandes djup rasar ej sällan en människa som ett vilddjur till och med emot Gud, så att hon såsom Job förbannar sin födelsedag. Sådan synd tillräknar icke Gud, så länge den icke slår rot i människans vilja och varder en förblivande beskaffenhet hos densamma. Men när så sker tillhör människan dem, som "undandraga sig till förtappelse". Akten eder alltså, I heliga, för förargelsens vådeld, som övergår i den eld, vilken skall "förtära motståndaren".

Rensningslidandet i det förfärande djup, som vi nu påvisat, är mera sällsynt. Men det framträder även i lindrigare och mycket vanliga gestalter. Hit hör vad Petrus kallar "*bedrövelse under allahanda prövningar*" som "de utvalda och förskingrade främlingar" få genomgå. Och det sker för att frambringa deras "*tros beprövelse, som är mycket mera värd än det guld, som förgås*" (1 Petr 1:1, 6).

* Om den se sid. 499 i "Andens Lag".

Dessa "allahanda prövningar" framställer Petrus icke såsom strafflidanden. Det se vi därav, att han bjuder främlingarna att fröjda sig i dem: "*Fröjden eder, då I liden bedrövelse under allahanda prövningar*". Men under strafflidandet kan ingen fröjdas. "Det gäller om all aga, att den för tillfället synes vara icke till glädje, utan till sorg" (Hebr 12:11). Därom straxt mer.

Märken alltså, I utvalda och förskingrade främlingar, vad edra "allahanda prövningar" åsyfta. De äro *allahanda* eldar, som vilja *allsidigt* återställa, restaurera, reparera, renovera och rena edert dyrbara människoväsen, så att detta väsen blir det guldkärl, som kan rymma det oförgängliga guldets, vilket är "Andens lag" eller den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den eviga tubudsanden (sid. 470–476; 334–344).

Bliv alltså icke bestört, då det fräser i och omkring dig icke blott av ett slags eld, utan av "allahanda" eller *alla* slag av eld. Varje slag har sin särskilda uppgift. Det angriper en viss sida i ditt väsen, som blott en viss eld kommer åt. Alla dina slag av eldar äro lika många slag av arbetare på ditt väsens rening och restauration. Skall du inte då vara glad!

Jo, var glad åt din mångfaldiga eld, ty den arbetar fram den mångsidiga "betrövelse", som länder dig "till pris, härlighet och ära vid Jesu Kristi uppenbarelse" (v. 7). Där skall du finna spåret av varje din eld i gestalten av evigt gnistrande ädelstenar och evigt skinande guld.

Ja, se till att du är glad i din eld. Ty kommer du *under* lidandet, då ruinerar det dig; men håller du lidandet *under dig*, då restaurerar det dig. Och just genom glädjen håller man lidandet *under sig*. Därav Petri förmaning: Fröjden eder i bedrövelsen under allahanda prövningar.

Grip alltså fröjdetaget i bedrövelsen och håll den stadigt i fröjd; då föder den i dig "en övermåttan viktig härlighet"!

Säll den, vars väg är full av eld, av fröjd i eld och eld i fröjd, ty han bestiga skall en gång de gyllne sfärers sälla höjd! *

Till dessa "allahanda prövningar" hör ock vad Paulus kallar "den onda dagen" (Ef 6:13). Då angripes människan av "*andevärldens furstar och väldige och stormäktige, som råda här i mörkret, ondskans andemakter i himlarymden*" (v. 12).

Då blir själva luften omkring dig besatt, och allting blir besatt, och rymdens "väldige" hota att göra dig besatt.

Vilket demoniskt tryckande kvalm i varje vinkel och vrå inom dig och utom dig! Vilken förfärande hetta! Dödens brinnande furste träder människan in på livet, någon gång i synlig gestalt, och tyckes lägga i aska varje smula av tro och hopp. Hans evigt förhårdade trots- och vemodsväsen tänder förargelsens frestande glöd i människoanden.

* Akten eder, I Herrens heliga, för den "lidandesfria kristendomen". Det har nu gått så långt, att man på vissa ställen rent av predikar att "Guds barn skola icke ha lidande". Så litet känner man kristendomen. Ja, det finns "Guds barn" i tiotusental i vårt land, vilka icke ha ens en aning om vad kristendom är.

Djup andlig fattigdom; ingen hjälpande hand på vår jord! Här står "ensam-kampen". Ja, som det synes, ingen hjälpande hand från höjden. "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Dödslikheten på korset med Herren!

Här prövas vapenrustningen. Men det är, som om den försvunnit. Därav uppmaningen av Paulus: Ikläden eder den! (v. 11). Ty den ljuva känslan och tryggheten av densamma är borta. Därför måste den tagas på nytt, iklädas och bäras i dödslikhetens torrhet och svaghet med Herren (2 Kor 13:4). — Kropps- och själskrafterna brytas ned. Tungan är förtorkad och stel. Knappast de nödiga orden kunna formas. Med nöd kan den jordiska kallelsen skötas (v. 13).

Men vilken uppståndelsedag efter en sådan dödsdag! Bortbränt slag, renat käril, restaurerat väsen, "sju pund" lättare i anden än förut.

Då "den onda dagen" antager en djupare dödslikhet med Herren, kan människan icke fröjdas, lika litet som *han* kunde det på korset.

"Den onda dagen" kommer stundom med övermänskliga kval, som alltså gå "*utöver* förmågan". Då hör den till det Jobs- och Pauli-lidande, varom vi förut talat. Också är den i regel en väsentlig beståndsdel i detta lidande. Men i sin vanliga gestalt hör den till de "allahanda prövningar", varom vi sist talat.

Vid allt det rensningslidande, som vi nu antytt, skall du komma ihåg, att där alltid är en sida i detsamma, som gäller din synd och skuld. Och ofta är denna synd och skuld så mycken och så stor hos den utvalde främlingen, att hans rensningslidande i en väsentlig grad är ett *strafflidande*, som då står nära det lidande, vartill vi nu övergå.

C.

Straffdomstolen.

Inför den ställes människan, då hon icke "dömer sig själv" inför det pånyttfödda samvetets domstol och icke låter döma sig inför rensningslidandenas domstol. Hon blir då "dömd av Gud" (1 Kor 11:31–32). — Straffdomstolen är agans domstol. Och beträffande agan heter det så: "*om all aga gäller, att den väl för tillfället synes vara icke till glädje, utan till sorg, men att den efteråt för dem, som hava blivit uppfostrade därmed, bär en fridens frukt, som är rättfärdighet*" (Hebr 12:11).

Märk här tre saker: omplantering, blomning och frukt.

a.

Omplanteringen.

Det säges, att "agan bär frukt". Och det vill givetvis säga, att den agade människan bär frukt.

Människan är trädet. Hon har genom synd och skuld antingen delvis eller helt och hållet förlorat fästet i pingstnåden och slagit rot i förbjuden mark. Nu ställes hon inför agans domstol. Djupt ingripande, skakande

och krossande domar bryta ut. Ett stormväder, ja, ofta upprepade sådana fara fram. Trädet ryckes upp. Människan blir förskräckt. I ångest och ånger ropar hon: ”min synd, min synd, ja, detta har jag för min synd!” Nu omplanteras trädet i den goda jorden.

Under detta rotryckningslidande kan människan icke glädjas. Och vilket barn kan det, så länge riset är i gång! ”Agan synes för tillfället vara icke till glädje, utan till sorg.”

b.

Blomningen.

Varje träd blommar, innan det bär frukt. Så ock det omplanterade människoträdet. Dess blomning består i den glädje, som alltid efterträder lidandessorgen hos den människa, som tagit agan rätt. Denna blomning kallas i texten för ”frid”, det stilla, sälla och glada lugnet efter stormen.

Men nu stanna många agade människor i blomningen. De slå sig på friden, fröjden och glädjen, såsom om dessa saker vore allt och göra dem till blott *känsloraker*. De njuta och frossa i den ljuvliga känslan; och när så den försvinner, såsom den snart nog gör, då går livet i den gamla fåran; trädet mister åter sitt fäste och slår rot i förbjuden mark. — Ack, många agade barn komma aldrig längre än till ”blomningen”!

c.

Frukten.

Alla blommor på ett träd ha en gemensam ”vilja och strävan”. De vilja frukt och sträva för frukt. Så ock friden; den vill sätta frukt. Det är ”fridens frukt” i vår text.

Och fridens frukt är rättfärdighet, står där. Det är pingstens livsrättfärdighet, som är ”den eviga tubuds rättfärdigheten”, inbegreppet av allt evigt gott i hjärta och liv.

Denna tusensidiga livsrättfärdighet var målet för guldsmedens eld och valkarens såpa i den för-pingstliga skolan.

Och målet vanns. Men då människan förlorade fästet i pingst-Kristus, då försvunno de dagliga, ja, sekundliga ”offergåvorna i rättfärdighet”. Dock – elden och såpan återkommo; och agan bar frukt, fridens frukt, som är rättfärdighet.

Vi ha nu vidrört saker av allra högsta betydelse och vikt, nämligen blomning och frukt. Vi tillägga här några ord om dem.

Vad var felet hos den människa, som blev ställd inför agans domstol? Felet var det, att ”hon icke dömde sig själv”. Det kan uttryckas så: *Felet var det, att hon stannade i nyfödelsens blomning och icke bar nyfödelsens frukt*. Det liv, som gives i nyfödelsen, är i sin början endast blomning; får det icke sätta frukt i ett dagligt rättfärdighetsliv i handel ochandel, så förloras det.

Tag en annan bild. Ett äktenskap har sin blomning och sin frukt. Bröllopsdagarna äro blomningen; det därpå kommande vardagslivet

med sina många och heliga plikter i den jordiska kallelsen är frukten. Stannar man nu i blomningen, så att man vill ha ”bröllopsdagar” jämt och försummar det krävande pliktlivet, då är äktenskapet väsentligen förlorat. Och så gå många äktenskap förlorade. Felet är, att man stannar i kärlekens blomning och icke låter kärleken sätta frukt i ett rent, heligt och rättfärdigt liv.

Alldeles så förhåller det sig på det andliga området. Där ha vi ”äktenskapet” mellan människan och Gud. Och det har sina ”bröllopsdagar”. De äro den eviga kärlekens blomning. Därpå kommer det heliga och rättfärdiga vardagslivet. Det är den himmelska kärlekens frukt.

Men nu visar det sig, att även här gå många ”äktenskap” förlorade. Människorna äro alldeles storm-galna efter att bara ha ”bröllopsdagar”. Och så komma de aldrig längre än till blomningen. Blott så länge de ha fullt upp med ljuvliga känslor, så äro de — ”brudar”; men då det gäller att i det andliga vardagslivet bära daglig rättfärdighetsfrukt, då äro de skökor. Ja, då kasta de sig rakt i famnen på lejonbjörnleoparden, kattbjörnen, denna världens ande (Upp 13:1–2).

Ja, detta är felet hos de människor, som ställas inför agans domstol. De ha stannat i det andliga livets blomning och icke burit frukt. Och nu inträffar det förskräckliga, att många agade och återställda människor göra om samma fel. Efter agan utgjudes på nytt i deras hjärtan den eviga kärleken, som är ”fysidig all-kärlek till Gud och tusenfaldig hel-kärlek till nästan” (sid. 40–42). Men nu stanna de återigen i kärlekens blomning. Och så ställas de återigen inför agans domstol. Men nu blir guldsmedens eld hetare och valkarens såpa skarpare än förut.

Märken alltså, I Herrens heliga, det fruktansvärt allvarliga förhållandet mellan blomning och frukt. I veten, att det gives förnyade ”bröllopsdagar”, Taborsdagar, uppryckningsdagar, ja, ”silver-, guld- och diamantbröllopsfester”. Och här är alltså samma fara: att stanna i blomningen och bli ställd inför agans domstol. — Glädjen, friden och fröjden blomma härligt, ja, hänryckande, paradiskt, på sådana dagar. Men glädjen måste sätta *glädjefrukten*, som är kraftglädjen från höjden, vilken övervinner de många anstormande sorgerna i sorgedalen. Och friden måste sätta *fridsfrukten*, som är kraftfriden från höjden, vilken övervinner den frätande ofriden på fridlös jord, och sätta *rättfärdighetsfrukten*, som är krafträttfärdigheten från höjden, vilken övervinner den påträngande orättfärdigheten i orättfärdigheternas värld. Och fröjden måste sätta *fröjdefrukten*, som är kraftfröjden från höjden, vilken övervinner ”den stora bedrövelsen”, varur alla de, som stå inför tronen, hava kommit (Upp 7:13–14).

Detta fruktansvärt allvarliga förhållande mellan blomning och frukt, som vi nu från några synpunkter påvisat, kan med en annan bild korteligen uttryckas så: *Den andliga födelsens liv, som är ”pundet”* (Luk 19:11–26), *är icke min verkliga tillhörighet i och med detsamma som jag fick det, utan först då jag vunnit något med detsamma. Och denna vinning är just det dagliga fruktlivet i de dagliga plikterna och i de dagliga frestelserna. I sanning en allvarlig sak och dock så förfuskad*

och bortglömd!

Upprepade gånger kan en människa bli ställd inför agans domstol; och för varje gång blir straffdomen hårdare, såsom vi nyss antydde. Och det kan gå ända därhän, att hon blir tilldömd övermänskliga lidanden, sådana som gå "utöver förmågan". Dessa lidanden kallas ofta i skriften för Guds "grymhet" (enligt gamla översättningar). Icke så, som om Gud någonsin vore grym, utan det ordet "grymhet" är ett mänskligt talesätt för att uttrycka "övermåttan" svåra lidanden till kropp eller själ eller till båda på samma gång.

Guds "grymhet" ingår icke blott i de svårare strafflidanden, varom det nu är fråga, utan även i de svårare rensningslidanden, varom vi förut talat. Både Job, David, Paulus och många av Herrens heliga i alla tider hava i rikt mått fått smaka Guds "grymhet".

Dessa lidanden, såsom strafflidanden, tillgriper Gud särskilt, då människan börjar att i uppsätlig förhärdelse göra sig ofrälsbar. Då händer det till och med, att Gud överlämnar henne åt Satan. Det var en sådan dom som en församlingsmedlem i Korint var nära att få undergå. Paulus hotade att "överlämna honom åt Satan till köttets fördärv, för att hans ande måtte bli frälst på Herren Jesu dag" (1 Kor 5:1–5).

Vi ha nu talat om straffdomstolen eller agans domstol. Inför den får människan åter genomgå den förpingstliga lärjungaskolan, såsom "*straffskola*" (se sid. 498). Och den kommer med olika stränghet och lidandesdjup allt efter behov, såsom vi sett.

Detta var nu en liten framställning över den efterpingstliga lärjungaskolans domstol. Den är, som vi sett, trefaldig, nämligen "det pånyttfödda samvetets domstol", "den förnyade bottenskolans" eller det i huvudsak skuld- och straffria rensningslidandets domstol, samt "straffdomstolen"

Alltså står människan, även i den efterpingstliga skolan, icke blott inför Människosonen-Frälsaren, som är mild och ödmjuk av hjärtat, utan ock inför Människosonen-Domaren, som är lik guldsmedens eld och valkarens såpa. "*Till en dom är jag kommen i världen*", säger han (Joh 9:39).

Dagligen, ja, sekundligen stån I Herrens heliga icke blott inför nådastolen, utan ock inför *domstolen*. Förfärande allvar! Ja, varje eder dag är även en *domedag*. Då denna sanning blir fullt insedd och fullt behjärtad, då bliven I fullt vakna, men också aldrig förr.

Daglig nådastol och daglig domstol. Men vart har denna domstol tagit vägen! Den finns icke till i större delen av nutidens predikningar och böcker; och så finns den icke till hos större delen av de troende; och detta till omätligt själafördärv.

Vi nalkas slutet av det 6:e världsriket, som är "den stora skökans

tid”; och därmed nalkas vi slutet av solkvinnans örnvingesked.* Och vid detta slut kommer Herren för att kläda bruden i ”byssusdräkten, den glänsande och rena” det är, för att återgiva åt henne den apostoliske anden med apostoliska gåvor och kraftgärningar. Ty blott i denna rustning kan hon utkämpa segerkampen mot det antikristiska världsväldet, som nu börjar bryta in.

Men för att kunna mottaga och rätt bruka denne höge ande och dessa stora gåvor måste de heliga undergå skarpa rensningsdomar. Ja, här kommer Gud att använda ”våld” och het eld för att kunna driva ut dem ur örnvingetron, som nu icke räcker till, och driva in dem i byssustron, som räcker till. Ty *märken än en gång, I heliga både i statskyrkan och i småkyrkorna, att den tro, som I haven och hittills haft, numera icke räcker till, ja, märken det!*

Bereden eder alltså på domedagar med ”byssusdomar” som bana väg för byssus-anden. Den behövs nu snart, ty redan nu marschera väldiga avgrundshärlar över den av skökan förtorkade Eufrat och in i vårt land (sid. 1040–1061). Dessa antikristiska barbarer i människogestalt se vi nu i hundratusental bland vårt folk. Och blott i ”byssusdräkten” *kunna* och *skola* de bekämpas, och det, om så behövs, under strömmar av de heligas blod.

4.

De tio jungfrurnas och tjänarnas domstol. †

Var står denna domstol? Den står vid dörren till bröllopssalen (v. 10–12), eller: den står vid dörren till ”Herrens glädje” (v. 20–23). Vid denna dörr dömas fem jungfrur och två tjänare till ingång, och fem jungfrur och en tjänare till bortgång.

När hålles denna dom? Vid brudgummens ankomst till bröllopet (v. 1, 10) eller vid Herrens återkomst till räkenskap med tjänarna (v. 19). Den hålles alltså vid Herrens andra ankomst. Och de, som dömas, äro ”jungfrurna och tjänarna” alltså ”Kristi församling” sådan den befinnes här på jorden vid hans ankomst till tusenårsriket.

De fem jungfrurna och de två tjänarna dömas till ingång i bröllops-salen eller i deras ”Herres glädje”. Men huru kunna de komma direkt ifrån jorden och in i denna höga, andelekamliga härlighet? Det sker genom deras förvandling och borttryckning ”på skyar” (1 Kor 15:51–52; 1 Tess. 4:15–17). Och straxt före denna förvandling sker en förvandling med vissa avlidna, som därvid uppstå (1 Kor 15:51–52). Och vilka de äro, som här uppstå, angiver Paulus i dessa ord: *”Då skola de som redan hava dött i Kristus uppstå”* (1 Tess 4:16) ‡. Och Johannes kallar denna uppståndelse för *”den första uppståndelsen”* (Upp 20:5). Och även han angiver, vilka de äro, som då uppstå. De äro martyrerna

* Om solkvinnans eller Guds församlings historiska skeden enligt profetian se sid. 1162–1186 i ”Andens Lag”.

† Matt. 25:1–30.

‡ Pauli tal på dessa ställen om de troendes förvandling har sin tillämpning även vid den yttersta domen.

samt alla andra, vilka dött såsom icke tillbedjare av vilddjuret och dess bild och såsom icke antagare av dess märke (Upp 20:4), det är, dött såsom övervinnare av vilddjuret och dess bild och dess märke, vilka tre saker äro allt slags ont*. Dessa två klasser, martyrerna och alla andra övervinnare, äro just de, om vilka Paulus säger, att de "dött i Kristus". Och om alla dem säges det: "*Salig och helig är den, som har del i den första uppståndelsen*". Men lika salig och helig är den, som har del i de levandes förvandling. Ty även han får ingå i bröllopssalen och i sin Herres glädje.

Vi framställa nu jungfrurna och tjänarna var för sig, alltså först:

Jungfrurna.

De beteckna hela "den kristna församlingen" på jorden vid Herrens andra ankomst. Men av dessa jungfrur är det blott fem, som beteckna Kristi *sanna* församling.

Den sanna församlingen kallas i skriften för "bruden" (t.ex. Upp 19:7–8). Men här i liknelsen framställles hon icke såsom *brud*, utan såsom *brudtärnorna*. Bilden är tagen från det bruket på Kristi tid, att brudtärnorna mötte brudgummen med brinnande facklor och lampor, då han kom till bröllopet.

Alltså kallas här Kristi församling icke bruden, utan brudtärnorna. Men vem är då bruden vid detta stora och härliga bröllop? Jo, det inse vi lätt, då vi veta, att bröllopet är detsamma som tusenårsriket. Bruden utgöres här av "**alla folk**" som komma och nedfalla inför folkens konung för att tillbedja honom (Upp 15:3–4). Därmed faller, i stort sett, hela mänskligheten, *såsom bruden*, i brudgummens famn.

Här ha vi världspingstens, världsnyfödelsens stora dag, som alla Adams barn innerst anat och bidat. †

På denna dag framträder mänskligheten och med henne hela den jordiska skapelsen såsom pingstbrud. Här sker himmelens och jordens förmälning med varandra, och bröllopet står i "1 000 år".

Efter detta bröllop kallas bruden även "Lammets hustru", som är "det nya Jerusalem", staden av ädelstenar och guld. Över denna stad lyser "Guds härlighet" Och i detta gnistrande och strålande ädelstensljus vandra "**folken**". Här äro folken, staden, och jorden blott olika sidor av samma sak, ty allt är andelekamligt och i vartannat; allt är **världsbruden** i "evigheternas evigheter" (Upp 21:9–10, 23–25).

Men vad blir det nu av "jungfrurna" eller brudtärnorna, som ju ock kallas bruden? Jo, så kallas de *före* tusenårsriket, då de ju äro bruden, den enda som då finns. Men i och med världspingsten, då folkbruden träder fram, *äro* de icke längre bruden, den enda, utan de *höra med* till den stora världsbruden och uppgå i henne.

Det är ett obeskrivligt fint och djupgående drag i liknelsen, att den

* Om vilddjurets bild och märke se sid. 958–998, 1097–1108 i "Andens Lag".

† Om denna dag och om det tusenåriga rikets uppkomst se sid. 789–816 i "Andens Lag".

sanna församlingen icke framställes som brud, utan som brudtärnor. Ty under vredens skålar, som till sist krossa det antikristiska världsväldet straxt före tusenårsriket, har denna församling en viktig brudtärneuppgift. Hon skall, under denna folknöd ”utan like”, tjäna brudgummen och bruden genom att bedja fram och föda fram folkbruden, världsbruden.*

Det är just denna församling eller de fem visa jungfrurna, vilka övervunnit vilddjuret och dess bild, som under skålarnas tid stå på kristallhavet och sjunga Moses och Lammets sång, som lyder så:

**”Stora och underbara äro dina verk,
Herre Gud, du Allsmäktige;
Rättfärdiga och sanna äro dina vägar, Du folkens konung.
Vem skulle icke frukta dig, Herre,
Och prisa ditt namn?
Ty du allena är helig,
Och alla folk skola komma och tillbedja inför dig,
Ty det har blivit uppenbart huru du dömer.”**

(Upp 15:1–4).

Detta är brudtärnornas sång. Med den sjunga de in mod och hopp i de nedbrutna och förtvivlade folkens hjärtan.

Lär alltså, du tärneförsamling, att i tid, som nu är och stundar, famna vitt och trycka alla folk till ditt hjärta och bära dem fram till folkens konung, att de må bli *bruden*. Krymp icke ihop och famna icke blott partikamrater; famna mänskligheten och sjung tärnesången i hjärta och liv, så att hon känner sin höga kallelse att bli *bruden* i ”tusen år” och i ”evigheternas evigheter.” †

De visa jungfrurna ”*höra med till bruden*”, sade vi. Men huru? Jo, på världspingstens dag bestiga de jungfrur, som fått del i de levandes förvandling, så ock alla andra övervinnare, som fått del i den första uppståndelsen — de bestiga troner under Kristi övertron och döma och regera brudfolken i ”1 000 år” (Upp 20:4–6). Och på världspingstens största dag, då även himlar och jord få del i förvandlingen och bli nya himlar och ny jord, då bestiga de konungatroner för att såsom Guds och Lammets tjänare regera brudfolken i ”evigheternas evigheter” (Upp 22:3–5). Så stor lön få de för tärnetjänst, tärnebön, tärnesång och tärnekval i ”tiden av nöd utan like”. ‡

Vi övergå nu till domen över de tio jungfrurna. Den är fruktansvärt

* I Dalarna kallas brudtärnorna för ”brudpigor”, alltså ”pigor åt bruden”. Ja, just så i vår text. De visa jungfrurna äro pigor åt folkbruden.

† Såsom vi se av tärnornas sång och även av andra ställen i skriften, skola ”*folken*” frälsas. Men därmed är icke sagt, att alla människor inom varje folk bli frälsta, utan här är blott fråga om folken eller mänskligheten *i stort sett* (se sid. 1097–1101).

‡ Om regerandet med Kristus i ”1000 år” se Tyatira-löftet (sid. 781–789), och om regerandet med honom i evigheters evigheter” se Laodicea-löftet (sid. 854–859).

allvarlig och djupgående, såsom vi se.

Det är väsentligen samma dom, som Människosonen avkunnade på Patmos över de sju församlingarna. Att få ingå i bröllopssalen är detsamma, som att få ingå i "Guds paradis" och få de sju löftenas lön.*

Villkoret för de sju löfterna är övervinnandet, vilket Herren upprepar vid varje löfte. Och villkoret för att få ingå i bröllopssalen är också övervinnandet. De fem visa jungfrurna fyllde detta villkor; de voro övervinnare. Det uttrycktes så: "de togo olja i sina käril tillika med lamporna" (v. 4). Hos dem fanns alltså en förbundsmässig nyfödelse, d. ä. fullfödelse, helfödelse. Ty blott den giver olja eller ande i förråd. Deras hjärtan voro icke blott lampor, utan även oljekrus eller oljekällor, som fyllde på i lamporna allt efter behov. Blott en människa med oljekälla i sig kan övervinna draken, vilddjuret, skökan, bilden och märket.

Dessa jungfrur kallas visa. Däri ligger ock deras övervinnande uttryckt. Ty vad denna vishet innebär, se vi av slutordet i bergspredikan. Där talas om en vis eller förståndig man, som byggde sitt hus på klippan genom att icke blott höra, utan även *göra* de Kristi ord, som han talat i denna predikan. Och det huset stod: det övervann slagregn, flod och storm. Så hade ock de visa eller förståndiga jungfrurna byggt. Deras evighetshus föll icke i den fruktansvärda domen vid dörren till bröllopssalen.

Dessa jungfrur innehade alltså väsentligen samma standpunkt som Smyrna, Filadelfia, det prima Tyatira och det prima Sardes, vilka stodo ostraffliga i Herrens dom på Patmos. Så stodo ock dessa jungfrur ostraffliga i hans dom vid bröllopssalen.

De visa jungfrurna voro äkta tärnor med tärnehjärtan, som hade olja eller ande i förråd för alla behov. Vill du se dem, så se på kristallhavet (om du nämligen kan se det). Där stå de, det är, de ha stigit uppöver världens och tingens förgängliga väsen och stå på skapelsens eviga väsen, som är "kristall". De stå redan i tiden på den nya jorden, som till sitt kristalliska grundväsen finns i den gamla. Också se och känna de något "nytt", var de gå eller stå.†

Men även de visa jungfrurna blevo sömniga och somnade, då brudgummen dröjde (v 5). Ja, det var illa. Men det felet inverkade icke på deras ostrafflighet i domen. Likaså i Smyrna, Filadelfia, det prima Tyatira och det prima Sardes. Där fanns givetvis synd och brist. Men sådant gick Herren med tystnad förbi. Ingen förebräelse. Alla dessa församlingar ställde han ostraffliga. Herren är aldrig småaktig; han gör ingen affär av småsaker. Där han finner en övervinnare på kristallhavet, alltså en som har olja i sådant förråd, att tillfällig synd och brist icke tömmer det, där flödar hans nåd sekundligen och rikligen som en väldig ström.

Men de övriga jungfrurna voro icke övervinnare. Det uttrycktes så:

* Om de sju församlingarna och om de sju löfterna handlar det 9:de kapitlet i "Andens Lag".

† Om "kristallen" se sid. 9 f., 22 f, 30 f, 747–756, 1068–1070.

”de togo sina lampor, men togo ingen olja med sig” (v. 3). De hade alltså icke något käril med olja i förråd, utan de hade olja blott i lamporna. Och så inträffade det förskräckliga, att deras lampor ”slocknade” just då brudgummen kom; och de hade ingen olja med sig att fylla på (v. 7–8).

Detta betyder på det andliga området, att dessa ”jungfrur” icke genomgått en förbundsmässig nyfödelse med lagläggning och lagskrivning, som ”inlägger och inskriver” erforderligt ande- eller oljeförråd i hjärtat. De hade lärt sig att leva på olja i droppar och skvättar då och då, men oljekällor blevo de icke. Med andra ord: de hade stannat vid den för-pingstlige prov-anden, försöks-anden, som jämt måste tagas ifrån dem, då de icke mottogo den till inneboende pingst-ande.*

Dessa jungfrur kallas fåvitska och oförståndiga. Och vad detta innebär se vi av slutordet i bergspredikan. Där talas även om en ”fåvitsk man”, som hörde Jesu ord i bergspredikan, men icke *gjorde* dem. Genom denna brist på *görande* byggde han på sanden, och huset föll. Så hade de fåvitska jungfrurna hört, men icke *gjort*; och det blev ett hus på sanden; och det föll i domen, då dörren stängdes för dem.

I slutordet av bergspredikan (Matt 7:24–27) ha vi alltså den enda rätta utläggningen över liknelsen om de tio jungfrurna, den enda rätta förklaringen över deras själstillstånd. (Det skola vi präster och predikanter bemärka). Ty det är ju Herren, som både håller bergspredikan och framställer liknelsen om jungfrurna. Och de orden ”vis” och ”fåvitsk” äro i grundtexten samma ord på båda ställena. Alltså äro den ”vise” byggmästaren och de ”visa” jungfrurna samma personer, och den ”fåvitske” byggmästaren och de ”fåvitska” jungfrurna äro samma personer. De förras ”vishet” består i *görandet* av Jesu ord; de senares ”fåvitskhet” består i *blott hörandet* av Jesu ord. Människans frälsning och hennes räddning i domen hänger alltså på *görandet*. Detta bär många lutheraner emot. Ty i vår kyrka har den lutherska parasolldamen stått förbi och lärt millioner människor att göra så. — Nej, vår frälsning ligger i *görandet* av bergspredikan. Det har Herren fastslagit i slutordet; och därvid förblir det. Men hon kan göras blott på födelseväg. Ty hon är en ande, Kristi ande, pingst-anden, kraftbeklädnings ande från höjden. Och den kommer blott på förbundsmässig födelseväg. Genom honom *kan* och *skall* bergspredikan göras och det vid vite av husets fall och dörrens stängning i domen. Så allvarlig är frälsningssaken; men vart har detta allvar tagit vägen? †

De fåvitska jungfrurnas dom är fruktansvärd. Ty den är den stängda dörren, vid vilken detta utslag avkunnas: ”*Sannerligen säger jag eder:*

* Om den för-pingstlige prov-anden, försöks-anden, låne-anden, som måste tagas ifrån människan, då hon icke kämpar sig igenom porten, se sid. 186–188, 559, 560.

† Om den lutherska parasolldamen se sid. 1181 f., 826 f.; och om bergspredikans görande på födelseväg se sid. 597 f.

jag känner eder icke" (v. 12).

Varför känner han dem icke? De ha icke igenkänningstecknet. Och vad är det? Hans ande. Ty så heter det: "**Den som icke har Kristi ande, han hör icke honom till**" (Rom 8:9).

Här kommer det förfärande felet i dagen. De hade icke hans ande såsom inneboende övervinnareande. Och alltså hade de icke genomgått förbundsmässig nyfödelse, som lägger bergspredikan i hjärtat och skriver henne i sinnena, så att hon på smyrna- och filadelfiavis kan ostraffligen göras. Ja, där låg felet.

De fåvitska jungfrurna äro talrika i vår tid. De flesta troende i vårt land, både i statskyrkan och i småkyrkorna, stanna i den för-pingstliga skolan. Deras lampor brinna och slockna, brinna och slockna. Intet för-råd, ingen oljekälla, igen stadigt inneboende seger-ande. Intet stånd på kristallhavet, utan paddkryperi i det synligas och förgängligas sumphav. Arma människor! De ledas av fåvitska ledare, både präster och lekmän i tusental, och så bliva de icke annat än "fåvitska jungfrur".

Tjänarna.

Herren har givit oss två liknelser om tjänare med pund, nämligen den som utgör vår text (Matt 25:14–30), och den som står hos Lukas (19:11–27).*

I liknelsen hos Lukas talas om 10 tjänare, som tillsammans fingo 10 pund, alltså ett pund vardera (v. 13, 16, 18, 20). Men i liknelsen hos Matteus talas om 3 tjänare, som fingo olika antal pund, nämligen den ene 5, den andre 2, den tredje 1. Enligt dessa liknelser få alltså Herrens tjänare på samma gång både *lika* mycket (Lukas-pundet) och *olika* mycket (Matteus-punden). Därav följer, att ordet pund har olika betydelse i de båda liknelserna.

Vad betyder då Lukas-pundet? Jo, tydligtvis en gåva, som är lika stor och lika dyrbar för alla Herrens tjänare. Och vad är det för en gåva? Det säger oss Petrus. Han kallar sig "*Jesu Kristi tjänare*" och "*hälsar dem, som fått en lika dyrbar tro som vi*" det är, som vi apostlar (2 Petr 1:1). Alltså: de till vilka Petrus skrev och vilka till största delen voro ringa och obetydliga människor i denna världen, de hade fått en lika dyrbar tro som apostlarna. Och alltså hava alla Herrens tjänare i alla tider en lika stor och dyrbar gåva, nämligen tron.

Och lägg nu märke till vad Petrus menar med tro. Han menar alldeles icke detsamma som den lutherska förfalskarekyrkan menar med tro. Ty hon lärar, att den rättfärdiggörande tron är "ett blott och bart instrument", ett mellanting mellan gott och ont, alltså ett ting som icke finns till.†

Nej, vad Petrus menar med tro, det säger han straxt efter hälsningen.

* Ett pund eller en talent var omkring 140 000 kronor (1994).

† Om trons förfalskning i den lutherska kyrkan se sid. 643–670.

Han säger så: ”*använden all flit och bevisen i eder tro dygd, i dygden förståndighet, i förståndigheten återhållsamhet, i återhållsamheten ståndaktighet, i ståndaktigheten gudsfruktan, i gudsfruktan broderlig kärlek, i den broderliga kärleken allmännelig kärlek!*” (v. 5–7). Dessa 7 saker, som vi kalla de 7 heliga trostingen, inlägger Petrus i tron, ty han säger, att man skall ”i tron bevisa” dem. De skola framgå ur tron, som strömmar ut källan.

Tron är alltså enligt Petrus detsamma som pingstgåvan, pingstlivet. Stefanus hade en sådan tro, ja, han var ”*full av tro*”, full av de 7 heliga tingen. Dem bevisade han ock in i döden.

Just den tros- eller livsgåva, som människan får i nyfödelsen, är *Lukas-pundet*. Också tackar Petrus Gud för denna födelsegåva, som både han och de han skrev till hade fått (1 Petr 1:3).

Denna gåva är till sitt evighetsväsen precis lika stor och lika dyrbar hos alla Herrens tjänare. Den inrymmer precis lika mycket hos alla. Ty den innesluter begynnelsevis de 7 brevens alla 7 löften. Dessa löften sitta i trosgåvan, i Lukas-pundet, såsom blomman sitter i den knopp, ur vilken hon i sinom tid slår ut. Ja, denna gåva, detta pund, innesluter i sig hela arvet, ”*detta allt*” som är ny himmel och ny jord och ett nytt Jerusalem. Allt detta få alla övervinnande pingstbarn ”*ärva*” (Upp 21:7). Och det är det högsta, som Gud kan giva en människa. Och det äger varje pingstbarn redan nu i och genom sin nyfödelse, som giver arvsrätt till allt detta.*

Människa, betänk vad du äger i din ”dyrbara tro”, i de 7 livsströmmarnas tro, som är ditt Lukas-pund! Du äger alla nya himlar, och alla nya världar, vilkas bilder du ser i nattens otaliga stjärnor; du äger hela den nya jorden och hela det nya Jerusalem, som är idel ädelstenar och guld. Ja, än mer, *än mer* — du äger Gud, icke blott såsom alla andra, utan ock såsom ingen annan. Ja, så ”dyrbar” är tron, och ”lika dyrbar” för alla. Betänkte vi rätt vad vi bära i vårt Lukas-pund, så gjorde vi aldrig, aldrig illa.

Vi övergå nu till Matteus-punden. Vad beteckna de? Tydligtvis en gåva, som är *olika* stor hos olika tjänare. Och vad är det för en gåva? Det se vi av dessa ord: ”Han gav åt var och en *efter hans förmåga*” (v. 15). Något tal om olika förmåga finns icke hos Lukas. Naturligtvis; ty där ha alla samma förmåga, nämligen att mottaga livspundet och med ”all flit” leva pingstlivet, som i sig självt äger hela förmågan därtill.

Matteus-punden måste alltså beteckna den olika kallelse och uppgift, som Herren giver åt sina tjänare här på jorden allt efter deras ”förmåga”. Här har Petrus, som var kallad till apostel, fått fem pund, och de, som han skrev till, fått mindre. Matteus-punden innefatta även olika världslika samhällsställningar, ämbeten och sysslor, som Herren giver åt sina tjänare allt efter deras förmåga i naturgåvor eller utrustning till ande, själ och kropp. Och så komma även dessa av skaparen givna gåvor att

* Om de 7 löftenas tillvaro redan i tron och om äganderätten till arvet: ”detta allt” se sid. 897–903, 910–916.

höra med till punden.

Huru förhåller sig då Lukas-pundet till Matteus-punden? Jo, såsom livet till kroppen. *Lukas-pundet är själva anden, kraften, och ljuset i Matteus-punden.* Den dyrbara trons 7 livsströmmar hålla den jordiska kallelsen frisk och sund och göra den till en himmelsk kallelse, även om den är den lägsta och mest föraktade uppgift på jorden. Utan dessa strömmar är varje kallelse och syssla en fåfänglighet. Den är sådd i köttet, och skörden är förgängelse (Gal 6:8).*

Alltså kan ingen handhava något eller några Matteuspund, utan att äga Lukas-pundet; såsom å andra sidan ingen kan handhava Lukas-pundet, utan att hava något Matteuspund, ty det förra är innehållet och det senare är formen; och innehåll utan form eller käril är ett förspillt innehåll. Därför giver Herren åt alla sina tjänare något Matteus-pund, även om det skulle bestå i att ligga ”overksam” på sjukbädden, vilket förvisso icke är någon overksamhet, utan kräver ”all flit” för att låta de 7 livsströmmarna genomtränga och bära alla plågor och kval.

Alltså sitta de två liknelserna ihop som de två sidorna i samma blad. Båda tillsammans utgöra hela sanningen i tjänareskapet.

Tjänarna hos Lukas och tjänarna hos Matteus beteckna var för sig hela den kristna församlingen vid Herrens andra ankomst.

Domen över dessa tjänare är fruktansvärt allvarlig och djupgående liksom domen över jungfrurna. Också är det ju samma dom, fast under andra bilder och synpunkter.

Vi betrakta då först domen över de 10. Av denna dom se vi, att Lukaspundet icke är människans förblivande tillhörighet i och med detsamma, som hon får det. Hon måste vinna något därmed, annars tages det ifrån henne (v. 23). Och detta vinnande är *övertvinnandet*. Det se vi av Tyatira-löftet, som just är löftet om regerandet med Kristus under tusenårsriket. Villkoret för detta löfte är att ”*övertvinna och intill änden troget göra Jesu gärningar*” (Upp 2:26). En av de 10 var icke övertvinnare, och så togs pundet ifrån honom.

Men av de övriga 9 hade en med sitt pund vunnit 10 pund. Han fick en härlig lön, nämligen först detta beröm: ”*Väl, du gode tjänare!*” Vidare blev han satt över ”10 städer”; det är regerandet med Kristus under tusenårsriket; och slutligen fick han det pund, som togs ifrån den nyssnämnde tjänaren. Han fick alltså övertaga denne tjänares tillämnade härlighet. Så lönas ett förstklassigt övertvinnande. Det är just enligt Petrus den ”*riktiga ingång i vår Herres och Frälsares Jesu Kristi, eviga rike*”, som den får, vilken använt ”*all flit*” på de 7 heliga tros-tingen (2 Petr 1:11).

En annan av de 9 hade med sitt pund vunnit 5 pund. Han får inget

* Härvid skall nog bemärkas, att det finns ett för-kristligt tjänareskap med både livspund och kallelsepund, nämligen hos de ”judar och greker”, som ”göra det goda” (Rom 2:6–10), och att det finns ett för-pingstligt tjänareskap med både livspund och kallelsepund, nämligen hos de lärjungar, som ännu icke uppnått pingst. Men de båda liknelser, som vi ha framför oss, handla blott om det efterpingstliga tjänareskapet.

beröm, men blir satt över 5 städer.

Vi gå nu till Matteus. Där har den tjänare, som fått 5 pund, vunnit 5 pund. Han får en härlig lön, nämligen först detta beröm: ”147, *du gode och trogne tjänare!* ” Därpå tillsäges han att gå in i sin *”Herres glädje”*, och domaren lovar att *”sätta honom över mycket”*. Så lönas ett förstklassigt övervinnande.

Så kommer den fram, som fått 2 pund, och han har vunnit två pund. Och märk nu: Han får precis samma beröm och samma tillsägelse att gå in i sin Herres glädje och samma löfte om att bliva satt över mycket, som den förre.

Alltså är det i Herrens dom blott fråga om trohet, där man är ställd. Kvittar lika, om du är konung, landshövding, biskop, bonde, arbetare eller dräng. Det kräves blott, att du troget använder ditt Lukas-pund i dina eller i ditt Matteus-pund. Din lön blir då lika stor och härlig som den trogne konungens lön, även om din uppgift på jorden icke var större än att sopa andras golv.

Slutligen kommer den fram, som fått blott ett pund. Han har icke vunnit något; och så tages pundet ifrån honom och han ”kastas i mörkret här utanför”.

Märk, att den tjänare, som fått minst, framställes såsom slarvtjänare. Det vill häntyda på det sorgliga och mycket vanliga förhållandet, att den, som fått en ringa kallelse och uppgift i denna världen icke anser det värt eller behövt att öva flit och trohet i en så obetydlig sak. Men ett sådant slarv får fruktansvärda följder i Herrens dom, såsom vi ju tydligen se.

Men vem fick denne tjänares pund? Det fick han, som med sina 5 vunnit 5 och som alltså nu hade 10. Han fick övertaga den härlighet, som låg i den ”onde och late tjänarens” Lukas-pund, vilket inte blev använt i Matteus-pundet.

Men varför skulle just den, som nu hade 10 pund, få även detta pund? Jo, han hade fått en hög och ansvarsfull uppgift, då han fått 5 pund. Och på denna svåra och krävande plats hade han varit så flitig och trogen, att han vunnit det högsta, som där stod att vinna. Och en sådan trohet, som ju i härlighetens rike blir till välsignelse för alla, som på jorden fått lägre platser, får i Herrens dom denna extra belöning.

Alla punden kallar Herren för ”en ringa sak” (Matt v. 21, Luk v. 17). Men huru kan den dyrbara tron eller pingstlivet kallas en ringa sak? Jo, emedan detta liv blott är den lilla begynnelsen till oändlig och evig härlighet, och emedan dess utveckling och framträdande i denna världen är en mycket obetydlig sak i förhållande konungavärdigheten i ”tusen år” och i ”evigheternas evigheter”.

Men å andra sidan framställas punden såsom en oändligt viktig sak, då ju människans hela evighet hänger på dem. Ja, ett frö är visserligen ett ringa ting gent emot det väldiga och härliga trädet, som kan uppväxa ur det, men å andra sidan är fröet ett oändligt viktigt ting, ty utan frö intet träd.

5.

Folkens domstol på ”Herrens hämndedag”

Inför denna domstol ställas alla jordens folk genom de 7 vredesskålarna, som till sist krossa det 7:de världsriket, det antikristiska padd- och demondömet.

Detta blir en ”Herrens hämndedag” (Jes 63:4), då han efter årtusendens tålmod gör upp den fasansfulla sluträkningen med sina fiender och icke mer tillåter dem att spela herrar på hans jord.

Denna ”hämndedag” kallas ock ”den allsmäktige Gudens stora dag” (Upp 16:14), som är en tiderymd, vilken sträcker sig över hela det 7:de världsriket.

På denna dag ”församla sig” hela världens demoniska konungar och folk på Harmageddon till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga (Upp 16:14–16; 17:12–14).

Efter denna strid och då förstlingsförsamlingen blivit fulltalig och de slaktades antal blivit fullt (Upp 6:9–11), sker ”den första uppståndelsen” och ”de levandes förvandling”.

Därpå lössläppas jordens 4 vindar (7:1–2), det är, fasansfulla straffdomar bryta ut, som krossa det sista vilddjursriket på jorden.

Ur denna världsöd ”utan like” framträda folken och böja knä för folkens konung och tillbedja honom i ”1 000 år”.*

6.

Dödsrikets domstol.

Denna domstol är av två slag, nämligen de troendes domstol och de icke-troendes domstol, alltså:

A.

De troendes domstol.

”Så äro vi då alltid vid gott mod. Vi veta väl, att vi äro borta ifrån Herren, så länge vi äro hemma i våra kroppar; ty vi vandra ju här i tro och icke i åskådning. Men vi äro vid gott mod och skulle helst vilja flytta bort ifrån våra kroppar och komma hem till Herren. Därför, vare sig vi äro hemma eller borta, söka vi ock vår ära i att vara honom till behag. Ty vi måste alla träda fram inför Kristi domstol, sådana vi äro, för att var och en må få igen sitt jordelivs gärningar, allteftersom han har handlat, vare sig han har gjort gott eller ont” (2 Kor 5:6–10).

Här talas om ”Kristi domstol” och om sådana som skola träda fram inför den. Vilka äro de? ”Vi”, säger Paulus. Alltså han och korintierna.

Och detsamma gäller naturligtvis *alla* troende. Ingen av dem undgår denna dom. Alla måste de fram inför ”Kristi domstol” och ”få igen sitt

* Om denna ”Herrens hämndedag” ha vi ofta talat i ”Andens Lag”. Vi hänvisa till några ställen: sid. 90–95; 810–816; 1039–1061; 1129–1130; 1237–1244.

jordelivs gärningar, allt efter som de handlat, vare sig de gjort gott eller ont.”

Läggen märke till detta, I troende. I ären icke fritagna från dom, därför att I genomgått en verklig fullfödelse. Det kommer en domedag, då edert födelseliv skall granskas, provas och dömas, ja, då I skolen göra räkenskap för till och med varje fåfängt ord (Matt 12:36).

Men var står denna ”Kristi domstol”? Männe i tiden eller denna sidan döden? Nej, det är omöjligt. Ty då sammanfaller den med ”jungfrurnas och tjänarnas domstol” vid dörren till bröllopssalen eller till ”Herrens glädje”. Och då skulle Paulus och korintierna ha upplevt Kristi andra ankomst, vilket de ju icke gjorde.*

Eller männe denna domstol är densamma som Människosonens tron vid den yttersta domen (Matt 25:31)? Nej, det är ock omöjligt. Ty då skulle Paulus och korintierna icke ”få igen sitt jordelivs gärningar” förrän vid den yttersta domen och alltså ända intill denna dom befinna sig i ett odömt tillstånd, vari de icke veta, vart de egentligen höra; ja, då skulle själve Paulus icke ”få del i den första uppståndelsen”, vilket just är att ”få igen sitt jordelivs gärningar” i den högsta härlighetsgrad, som kan givas före den yttersta domen, och som väl i första hand skall givas åt en apostel.

Alltså måste denna ”Kristi domstol” stå andrasidan döden. Det se vi ock av det sammanhang, vari Paulus talar om densamma. Det är i samband med talet om döden eller om att få flytta bort från kroppen och få komma hem till Herren.

Ty med denna bortflyttning från kroppen kan han icke mena ”förvandlingen”, varom han ock talar till korintierna, så som vi sett (1 Kor 15:51–52). Ty förvandling är icke bortflyttning, utan inflyttning i kroppen såsom en andelekamen.

Nej, han tänker sig denna bortflyttning skola ske genom den lekamliga döden. Och efter denna död väntar han sig att få komma hem till Herren. Men märk: att få komma hem till Herren är just att ”få igen sitt jordelivs gärningar” i hela den härlighetsgrad, som är möjlig att åtnjuta mellan döden och Herrens andra ankomst.

Och märk vidare: han tänker sig denna härliga hemmavaro såsom honom tilldömd vid ”Kristi domstol”, inför vilken han säger sig skola framträda för att ”få igen sitt jordelivs gärningar”. Var står då denna domstol? Den står mellan döden och hemkomsten till Herren. Det är ”dödsrikets domstol” för de troende.

Så få vi ett fullt tillfredsställande sammanhang i skriftens domslära. Just i Pauli tal om denna domstol ha vi fått den nödvändiga länken i domskedjan, som annars vore bruten. Ty man kan ju fråga: Varför skall

* Det finns många, som lära, att Paulus verkligen trott, att Kristi andra ankomst skulle inträffa i hans tid, och att sålunda han och den tidens troende skulle uppleva densamma, och att han följaktligen grovt misstagit sig. Denna lära vilja vi undvika. Men, såsom vi se av flera ställen i hans brev, har han gått med en önskan, att Herren måtte komma i hans tid.

den troende församling, som lever på jorden vid Herrens andra ankomst, undergå en så fruktansvärt allvarlig dom, som liknelserna om ”jungfrurna och tjänarna” visa, men den troende församling, som förut alltifrån pingstdagen levat på jorden, vara fritagen från en sådan dom? Här ha vi den felande länken. Och den infogar Paulus genom läran om den ”Kristi domstol”, inför vilken han och alla troende måste fram, då de genom döden flytta bort från sina kroppar. Så blir det fullt sammanhang och full rättvisa i Herrens dom över de troende. *

På ett annat ställe talar Paulus om en domedag med eld, som ”skall pröva vars och ens byggnadsverk” *både hans och korintiernas* alltså de troendes (1 Kor 3:10-15). Det är just den domedag, som gick upp för honom och dem, då de flyttade bort från sina kroppar. Ty någon annan domedag för honom och dem kan det här icke vara fråga om, enligt vad vi förut visat. Men att denna domedag framträder i en ny gestalt vid den yttersta domen, är ju tydligt. Ty Guds dom och domedag framträda i en organisk utveckling genom tiden och dödsriket ända in till den yttersta domen. Första länken i doms- och domedagskedjan ligger enligt Paulus i det naturliga samvetets dom (Rom 2:14-16).

På denna dödsrikets domedag sitter Kristus på den domstol, varom vi nyss talat. Här låter han den troende människan ”få igen sitt jordelivs gärningar”, vilket just är detsamma, som att hennes hus uthärdar elden eller brinner upp (v. 14). Brinner det upp, så blir hon utan hus och utan lön. ”Självs skall hon dock bliva frälst, men såsom ur eld.” †

Lägg nu märke till sammanhanget mellan de två domstolarna, de avlidna troendes och jungfrurnas. Vid den förra dömas visa och fåvitska byggmästare, och vid den senare dömas visa och fåvitska jungfrur.

De visa byggmästarna bygga med ”guld, silver och ädla stenar”. Det är bergspredikans byggnadsmaterial, som föres upp till ett hus genom att icke blott höra, utan göra henne. Det huset är obrännbart. Så byggde ock de visa jungfrur, såsom vi sett; och deras hus föll icke i domen.

Men de fåvitska byggmästarna byggde med ”trä, hö och strå”. Slikt virke förde de upp till ett hus genom att höra, men icke göra bergspredikan. Det huset var brännbart och brann upp. Så byggde ock de fåvitska jungfrur, såsom vi sett; och deras hus föll i domen.

Alltså äro de två domstolarna i grunden samma domstol, fastän de stå på olika platser. Och domarna, som avkunnas på dem, äro innerst samma dom, fastän den fälles på olika ställen. Och den grund, varpå domarna vila, nämligen görande och icke-görande, övervinnande och icke-övervinnande, är vid båda domstolarna densamma. Och så blir det fullt sammanhang och full rättvisa i Herrens domar över de troende, som avlidit, och över de troende, som leva vid hans andra ankomst.

* Pauli tal om att få flytta bort från sin kropp, passar icke väl ihop med det påståendet, att han trott sig skola uppleva Herrens andra ankomst.

† Om denna domedag och om vad det innebär att förlora hus och lön och frälsas såsom ur eld ha vi talat i ”Andens Lag”, sid. 719-727, 910-916.

Alltså, I troende, då I i döden flytten bort från edra kroppar, då måsten I, likaväl som Paulus, träda fram inför "Kristi domstol" och "få igen edert jordelivs gärningar". Domedagen med eld går upp över eder, för att pröva eder byggnadsverk. Förfärande allvar! Men vart har det tagit vägen? Det har tagits bort genom en falsk frälsningslära och en falsk domslära, tagits bort genom sköko-, padd- och trolldomsläror, som förvilla "alla folk" och därmed största delen av de troende. "*Alla folk blevo förvillade genom din trolldom*" (Upp 18:23).

B.

De icke-troendes domstol.

"*Det är människorna förelagt att en gång dö och sedan dömas*" (Hebr 9:27).

Enligt dessa ord skola alla människor dö den lekamliga döden. Ja, det är den allmänna lagen. Men från den lagen gör skriften vissa undantag. Henok och Elias dogo icke; icke heller dö de, som vid Herrens andra ankomst få del i de levandes förvandling, ej heller de, som förvandlas vid den yttersta domen.

Med det uttrycket: "Det är människorna förelagt att en gång dö", förhåller det sig så som t.ex. med uttrycket: "*Alla folk blevo förvillade genom din trolldom.*" Detta är icke bokstavlig sanning, utan blott ett allmänt förhållande, *med stora undantag*. Ty de heliga bland folken äro icke förtrollade, icke heller de judar och greker (hedningar), "som göra det goda" (Rom 2:10). Tag ännu ett exempel: "Kristus kom till sitt eget, och hans egna mottogo honom icke." Därav ser det ut, som om ingen enda mottagit Kristus. Men straxt göres undantag: "Åt alla, som mottogo honom, gav han makt att bliva Guds barn" (Joh 1:11–12). Så uttrycker sig skriften ofta. Den framställer en i stort sett allmän sanning, men gör också de nödiga undantagen, så att *hela* sanningen kommer fram.

"Det är människorna förelagt att en gång dö och sedan dömas." Där ha vi även en annan lag: de som dö skola dömas. Och från den lagen gör skriften intet undantag. Alla som dö, både goda och onda, skola framträda inför domstolen.

Ja, även de goda. Det ha vi sett. Själve Paulus och med honom *alla* troende "*måste*", då de flytta bort ifrån sina kroppar, "träda fram inför Kristi domstol för att få igen sitt jordelivs gärningar." Denna dom är ingen *straffdom* för den, som är övervinnare. Om honom gäller det, att "han har evigt liv" och kommer icke under dom (straffdom), utan har gått över från döden till livet (Joh 5:24). När en sådan träder fram inför Kristi domstol, fälles över honom ett mildt domsutslag, motsvarande det, som fälles över de goda och trogna tjänarna: "gå in i din Herres glädje", vilket just är "att få komma hem till Herren".

Och även de onda, de icke-troende, skola omedelbart efter döden dömas. Också de skola träda fram inför Kristi domstol för att få igen

sitt jordelivs gärningar. ”Eldens ängel” befäller den okränte skördeängeln att hugga till med sin vassa lie – det är de ondas död (Upp 14:17–20). Och i samband därmed faller domen: ”kasta dem i Guds vredes stora vinpress!” I den utföres straffdomen: de trampas av hästarnas hovar, blodet stiger till betslen på en sträcka av ett tusen sex hundra stadier. En förfärande dom! *

7.

Härlighetens tron vid den yttersta domen.

”Men när Människosonen kommer i sin härlighet och alla heliga änglar med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron. Och inför honom skola församlas alla folk” o.s.v. (Matt 25:31–46).

”Och jag såg en stor vit tron och honom som satt därpå; och för hans ansikte flydde jord och himmel, och intet rum blev funnet för dem. Och jag såg de döda, både stora och små stå inför tronen, och böcker blevo upplåtna. Och jämväl en annan bok blev upplåten; det var livets bok. Och de döda blevo dömda efter det som var skrivet i böckerna, efter sina gärningar. Och havet gav igen de döda, som voro däri; och döden och dödsriket gävo igen de döda, som voro i dem; och dessa blevo dömda, var och en efter sina gärningar” (Upp 20:11–13)

Här är ock en ”Kristi domstol”, men den kallas icke stol, utan tron, ”härlighetens tron”. Johannes såg den; och den tedde sig för honom som en stor vit tron.

Var står denna domaretron? Den står andrasidan jordens och himmelens flykt. Ty det första, som Johannes såg, sedan han sett tronen, var denna flykt. Han såg, att jorden och himmelen flydde. Vart flydde de? Ingenstädes. Det fanns intet rum för dem, ty här börja tid och rum försvinna. Deras flykt är deras begynnande förvandling till ny jord och ny himmel.

Domen börjar alltså på himmel och jord. Denna dom beskriver Petrus så: *”Herrens dag skall komma som en tjuv, och då skola himlarna med dånande hast förgås och elementerna upplösas av hetta, och jorden och de verk, som äro därpå, brännas upp” (2 Petr 3:10).*

Sålunda står härlighetens domaretron andrasidan världsbranden, som är ett med jordens och himmelens flykt. ”Himlar och jord” finnas alltså icke till, då den yttersta domen hålles.

Därför kommer det sig, att Johannes såg blott ”döda” stå inför tronen. Ty i den stora världsbranden dö alla, som då leva på jorden, med undantag av övervinnarna. De få givetvis samma lott, som deras föregångare fingo vid Herrens andra ankomst, då han satte sig på den 5:e domstolen för att döma folken genom vindarnas lössläppning: de bliva förvandlade.

* Denna dom ha vi närmare behandlat i framställningen om ”den okränte skördeängeln”, sid. 1123 i ”Andens Lag”.

Samtidigt med jordens och himmelens flykt ”gav havet igen de döda, som voro däri; och döden och dödsriket gävo igen de döda, som voro i dem”.

Döden gav igen de döda, som voro i den. Vilka äro de? De som dö i världsbranden och ännu befinna sig i döden, utan att ha hunnit att stiga ned i dödsriket. Och dödsriket gav igen de döda, som voro i det. Vilka äro de? Alla som dött från världens begynnelse och som ännu finnas kvar i dödsriket. Och de döda, som havet gav igen, äro alla, som drunknat i det eller kastats i det, sedan de dött. Dessa människor nämnas särskilt i vår text, fastän de befinna sig i dödsriket och återgivas av det. Varför? Tydligtvis därför, att deras återgivande är havets högtidliga slutakt i världshushållningen. Det försvinner i världsbranden på sådant sätt, att Johannes icke såg något hav på den nya jorden. ”*Havet är icke mer*” (21:1). Sin kristalliska andel i människokropparna återgav det med dessa, innan det försvann. Det förutan skulle dessa kroppar icke kunnat uppstå.

Detta allmänna återgivande av de döda sammanfaller nämligen med den *andra*, den allmänna uppståndelsen, som antyddes vid talet om den *första* (20:5). Alla dessa döda uppstå ur sina gravar på hela jorden och ur hela havet; och alla träda fram inför domaretronen.

Sålunda äro de, som stå inför tronen, alla avlidna folk ifrån världens begynnelse. Men därifrån äro alla de människor undantagna, som fått del i den första uppståndelsen, så ock de, som fått del i de levandes förvandling alltifrån Henok ända intill den siste övervinnaren straxt före världsbranden.

Alla dessa äro fritagna från inställelse inför denna domaretron, ty de äro redan dömda till den eviga härlighetens liv. Men de äro dock *med* vid den yttersta domen. Det förstå vi t.ex. av Judas’ brev (v. 14): ”*Se Herren kommer med sina mångtusén heliga för att hålla dom över alla*”*. Alla dessa övervinnare från världens alla tider komma med Herren för att hålla dom. De äro bisittare i domen; de äro domarenämnden (”nämndemännen”); ty ”de heliga skola döma världen” (1 Kor 6:2).

Tänk, vilken härlighetsglans från härlighetens domaretron! På denna stora vita tron sitter Människosonen i sin högsta härlighet; och invid tronen sitta myriader heliga i sin högsta härlighet; och runt omkring tronen och nämnden stå myriader änglar till tjänst. Och alla dessa myriader äro klädda i himmelens härlighetsbyssus, i strålande och gnistrande ädelstensskrud. I sanning: förstlingsskapet, som är övervinnareskapet, kostar någonting; men så kommer det ock att i sinom tid smaka någonting.

Den lag, varefter Herren här dömer, är den allmänna kärleksrättfärdighetens lag (sid. 336–338, 368–373). Den är skriven i *alla* människors hjärtan, varom samvetet bär dem vittne. Denna lag passar väl i denna allmänna dom.

Alla människor äro skapade i och till Kristus och hava sitt bestånd i

* I grundtexten står ”myriader heliga”. En myriad är 10 000.

honom (Kol 1:15–17). I honom såsom *stammänniskan* sitta de alla såsom grenar redan i kraft av den första skapelsen. Och grenen är stammen i smått. Alltså *"äro vi Kristus" i grengestalt redan till vårt naturliga människoväsen*. Vi äro Kristus-grenar med Kristus-lagen i oss, den eviga kärleksrättfärdighetens lag.

Alltså ser du Kristus i varje människa. Och ofta ser du honom såsom den lidande människosonen i lidande människor. Du möter honom såsom "hungrig, törstig, husvill, naken, sjuk eller i fängelse". (Matt 25:35–36). Nu provas det, vad din livslag är. Är den kärleksrättfärdighetens lag, då tager du dig an den lidande människosonen och bespisar, härbergerar, kläder och besöker honom och kommer till honom i fängelset. Och om du gjort så, då fälles över dig i domen detta härliga utslag: *"Kom, du min faders välsignade, och tag i besittning det rike, som är tillrett åt dig från världens begynnelse"*. Men om du icke gjort så, då faller över dig detta fasansfulla utslag: *"Gå bort ifrån mig, du förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar."*

Människa, en sådan vikt ligger på utövningen av kärleksrättfärdighetens lag, som du redan av naturen har i ditt hjärta. ***"Domen skall utan barmhärtighet drabba den, som icke har gjort barmhärtighet; barmhärtigheten åter kan frimodigt möta domen"*** (Jak 2:13).

Johannes såg, att vid denna dom blevo "böcker upplåtna" och att "även en annan bok blev upplåten, som var livets bok". "Böckerna" äro alla de människor, som stå inför tronen; "boken" är domaren själv.

Efter denna "bok" provas böckerna, nämligen om där står lika. I "livets bok" står den *utövade* kärleksrättfärdigheten skriven. Den rättfärdigheten inskrev Herren i sin hjärte- och livsbok vid varje steg han tog på vår jord. Om du nu under ditt jordeliv, genom kärleksrättfärdighetens gärningar, inskrivit denna rättfärdighet i din hjärte- och livsbok, då står där lika med vad som står i "livets bok". Och då är du *"rättfärdig"*, säger domaren (Matt 25:46), och då hör du till de "välsignade", som "få gå till evigt liv". Men om du icke genom sådana gärningar skrivit kärlekens rättfärdighet i din hjärte- och livsbok, då är du icke *"rättfärdig"* inför domaren och då hör du till de "förbannade", som "måste gå bort till evigt straff". Så stor vikt lägger domaren på livsrättfärdighet och gärningar. Men den vikten har den lutherska förfalskarekyrkan tagit bort och därmed gränslöst fördärvat vårt folk. Och därmed fortsätter hon ännu.

Människa, med alla dina gärningar, med allt ditt görande och låtande, skriver du in någonting i din livsbok. Vad skriver du, då du möter den lidande människosonen i lidande människor? Inför honom *måste* du skriva så, att du antingen blir välsignad eller förbannad för evigt.*

* Om du har prof. Myrbergs förklaring över Uppenbarelseboken, så slå upp sid. 333 (i Bibelforskaren för 1887 sid. 219). Där anför han från en annan författare en djupsinnig och i högsta grad väckande utläggning över "böckerna" i vår text.

Det är förskräckligt, vad människorna försynda sig mot den lidande människosonen. Se här ett par exempel:

För några år sedan höll en amerikansk mångmillionär bröllop åt sin dotter. Hon stod brud i en dräkt, som kostade en million dollars. Den dräkten beskrev man noga i mammonspressen och prisade högeligen en sådan härlighet. Men den förståndiga pressen påpekade, att vid samma tid och i samma stad voro 50 000 arbetare utan arbete, och det utan eget förvållande. De ledde en fruktansvärd nöd. Många tusen barn ropade på bröd och sträckte sina små avtärda händer mot förtvivlade fäder och mödrar.

Här stodo millionären och hans dotter inför den lidande människosonen. Men de sågo honom icke. Hon borde ha stått brud i en dräkt, som kostat t.ex. 100 dollars och med millionen bespisat den hungrande människosonen. Men han fick lida hungerns förfärande kval intill döds, och hon stod där hård och kall i sin djävulska fåfänglighet och lyx. Hon stod där såsom den ”förbannade”, såsom den barbariska *tjuvkonan*, ty här stal hon de fattigas ”mantel och bröd” (sid. 611–613).

Tag så ett exempel från vårt land. I en av våra största städer var det under en vinter för några år sedan stor brist på arbete. Flera tusen voro utan eget förvållande arbetslösa. Och nöden var så stor, att föräldrar i förtvivlan togo livet av sig själva och sina barn.

Men mitt under denna förfärande nöd hölls en stor bal i den staden. Och på den balen uppträdde en fru i en dräkt, som med armband, juveler och smycken värderades till nära 60 000 kronor. Våra mammonstidningar beskrev och värderade den noga och beprisade storligen den balens ”kvinnskönheter och utomordentliga glans”. Men våra förståndiga tidningar påvisade det skandalösa och samhällsvådliga att mitt upp i en sådan nöd ställa till en slik uselhet och galenskap.

Ja, se här: en bal med sin ”förbannade” lyx och fåfänglighet och där utanför tusentals barn i utarmade hem, skriande efter bröd; men far och mor hade intet bröd, allt vad de hade var förtvivlans kval i sina hjärtan. Så fick Jesus lida i dessa sina bröder och systrar, ja, Jesus fick lida i de små barnen, svälta, frysa och gråta, under det att de ”förbannade” svängde omkring i balens lysande djävulsprakt.

Summan för den där fruns fåfänglighetsdräkt hade räckt till för att bespisa, kläda och härbärgera 100 arbetarfamiljer under hela vintern. Men i stället svängde hon omkring därinne i balsalen och svängde bort sin själ och sitt eviga liv. Så var hon den nedriga, kalla, hårda och samhällsfördärvande *tjuvkonan*, ty här stal hon den fattiges ”mantel och bröd” och sådde bitterhetens och hatets samhällsupplösande säd i många tusen arbetares hjärtan.

Och nu jämrar sig detta guldsmidda siden- och sammetspack över, att socialister, anarkister och syndikalister äro så förskräckligt påträngande och besvärliga, ja, alldeles omöjliga. Jo, jo, ”sådant läder skall ha sådan smörja”.

Och liknande försyndelser mot människosonen äro oräkneliga i vårt land i alla samhällsklasser. Hundratusentals människor stå dagligen

inför hans lidande bröder och systrar. Men de gå dem förbi och därmed gå de honom förbi. Och så skriva de daglig förbannelse i sin livsbok. Arma människor, ty *"domen skall utan barmhärtighet drabba dem, som icke hava gjort barmhärtighet"*.

Men väl eder, som hjälpen den lidande människosonen, väl eder, som torken hans tårar, bären hans bördor och lindren hans nöd! I skolen icke bäva inför domaretronen, ty *"barmhärtigheten kan frimodigt möta domen"*.

8.

Sammanfattning.

Domstolar.

Vi ha talat om de sju domstolarna. De äro dessa:

1. *"Den för-kristliga domstolen"* Den är av två slag: "Det naturliga samvetets domstol" och "Straffdomstolen". Då vi kalla den "för-kristlig", så är ju därmed icke sagt, att den försvinner i och med kristendomens inträdande i världen. Den finns till alltjämt hos de många millioner människor, som stå på hedningestadiet både inom och utom kristenheten eller hos alla människor *före* deras kristnande i hjärta och liv.

2. *"Den för-pingstliga lärjungaskolans domstol"*. Den är av två slag: "Det väckta samvetets domstol" och "Straffdomstolen". I denna skola är människan rotbarnet till pingstbarnet. Ty det barn, som skall födas, måste finnas till och ha liv *före* födelsen. Och inför denna skolas straffdomstol tuktas alla vanartiga rotbarn och det ofta genom skarp och mångårig aga, innan de kunna mottaga och rätt använda pingstanden från höjden. Men, såsom vi sett, denna skola med sin luttring i guldsmedens eld och rening i valkarens såpa finns numera icke till hos de flesta troende.

3. *"Den efter-pingstliga lärjungaskolans domstol"*. Den är av tre slag: "Det pånyttfödda samvetets domstol", "Den förnyade bottenskolans domstol" med sina djupa Jobs- och Paulilidanden och andra rensningslidanden i "allahanda prövningar", samt "Straffdomstolen" eller agans domstol.

4. *"De tio jungfrurnas och tjänarnas domstol"* vid Herrens ankomst till tusenårsriket.

5. *"Folkens domstol på Herrens hämnedag"* då de brytas ned av de fyra vindarna för att bli folkbruden.

6. *"Dödsrikets domstol"* som är av två slag: "De troendes domstol" och "De icke-troendes domstol".

7. *"Härlighetens tron vid den yttersta domen"*

Alla dessa domstolar äro naturligtvis i grunden en och samma domstol. De äro Guds domstol, som består av "eldslågor och har hjul av flammande eld" (Dan 7:9). Den har hjul och rör sig framåt i tiden och

antager under sin färd de sju domstolarnas gestalter.

Men då Lammet-Övervinnaren trätt fram till honom, som sitter på tronen, och mottagit världsfrälsningens och världsstyrelsens bok ur hans hand (Upp 5:5–7; sid. 104), då undergår Guds domstol en stor förändring. Ty nu sätter sig Övervinnaren med sin fader på hans tron (Upp 3:21) och nu ”överlåter Fadern all dom åt Sonen” (Joh 5:22), och ”giver honom makt att hålla dom, emedan han är människosonen” (v. 27), det är, emedan han är den sanna människan, i vilken ”Andens lag”, som är Guds frälsnings- och domslag (sid. 302–308), vunnit fullkomlig människogestalt ut i fingrar och tår. Denna andelagsmänniska eller tubudsmänniska är domen över varje människa. Ty inför henne eller inför människosonen kommer det i dagen, huru pass tubudsmänniska var och en blivit och är i och genom honom.

Och då nu all dom blivit överlåten åt Sonen, så äro de sex sista domstolarna ”Kristi domstol”. — Ja, så stor betydelse har Kristus inför Gud och inför oss. Men vilken betydelse har han nu inför de antikristiska paddmodernisterna? Ack, han är ju blott en människa, ja, ingenting mer än du och jag!

Ankomster.

Vi ha talat om Kristi tillkommelse eller ankomst och den är trefaldig.

Vid sin första ankomst satte han sig på tjänandets och lidandets konungatron; och på den satt han oöverbärrlig in i döden. Detta var hans ankomst i förnedring. — Och på denna konungatron skola hans heliga sitta och det in i döden, om så kräves. Denna förnedring med honom är den enda vägen till upphöjelse med honom.

Vid sin andra ankomst sätter han sig på upphöjelsens konungatron i början av tusenårsriket, som är ”det messianska världsriket”, vilket efterträder de sju vilddjursrikerna på jorden. Och på troner invid hans konungatron sitta alla, som fått del i den första uppståndelsen eller fått del i de levandes förvandling.

Vid sin tredje ankomst sätter han sig på ”härlighetens tron” i den yttersta domen. Här dömer han först himlar och jord, som sättas i brand av elden från hans lågande ögon, därefter dömer han alla avlidna folk. Detta är vad Paulus kallar ”*änden*”, då Kristus ”överlämnar riket åt Gud och Fadern, sedan han tillintetgjort alla andevärldens furstar och alla dess väldiga och maktägande” (1 Kor 15:24). Och på troner invid denna härlighetstron sitta alla hans heliga, som nu äro många, *många* myriader.

Kristi ankomst är alltså trefaldig. Och särskilt skola vi lägga märke till den 2:a och den 3:e. Ty om dem råder stor ovisshet och oklarhet hos många troende särskilt i vår statskyrka. Vi ha nämligen där blivit lärda att hoppa över den 2:a och blott ta den 3:e. Här ha flera småkyrkor tagit saken rätt och därmed tagit ett betydligt försteg framför statskyrkan.

Skriften talar tydligt och klart om Kristi andra och tredje ankomst

och skiljer skarpt mellan dem. Det höra vi ju av Kristus själv. Han talar ju om sin ankomst till bröllopet, då jungfrurna möta honom och dömas, och om sin ankomst till räkenskap med sina tjänare. Detta kan omöjligt vara hans ankomst till den yttersta domen, ty den framställer han straxt därpå, då han säger sig skola sitta på sin härlighets tron och döma alla folk.

Och Johannes ansluter sig troget till mästaren. Han talar klart och bestämt om den 2:a och 3:e ankomsten och skiljer dem med en tidsrymd av 1 000 år, såsom vi se av det 20:e kapitlet i Uppenbarelseboken. Ankomsten till tusenårsriket skildrar han i verserna 1–6, och ankomsten till den yttersta domen skildrar han i verserna 11–15, såsom vi sett i talet om den 7:e domstolen.

Så gå vi till Paulus. Lägg märke till det nyss angivna stället hos honom (1 Kor 15:22–27). Där talar han om ordningen i levandegörelsen, nämligen: först *"Kristus såsom förstlingen, därefter, vid Kristi tillkommelse, de som höra honom till. Därefter kommer änden"* o.s.v. Vad han här kallar "Kristi tillkommelse" är, såsom sammanhanget visar, hans 2:a ankomst, som han alltså skiljer från den 3:e, vilken han förlägger till *"änden"* — Paulus överskådar här hela nya testamentets tid. Först ser han Kristus levandegjord i *hans* uppståndelse, sedan, efter årtusenden, ser han dem, som tillhöra Kristus vid hans 2:a ankomst, bliva levandegjorda i den första uppståndelsen och slutligen, efter en ny tiderymd, ser han *"änden"* då den allmänna uppståndelsen sker.

Det står alltså fast, att skriften lär en 2:a och 3:e ankomst. Och den läran har i alla kristna tider varit dyrbar för Herrens heliga. Och den skolen I icke låta tagas ifrån eder. Ty den giver en väldig väckelse och andekraft och sprider ett härligt ljus över både eder egen och folkens väg genom tiderna och över frälsningsplanens gång genom världen.

Uppståndelser.

Uppståndelsen är tvåfaldig: den första och den andra, såsom vi ofta sett. Av den första få martyrerna och alla andra övervinnare del vid Herrens andra ankomst. Detta kallas "den första uppståndelsen" och i samband därmed visas fram på den 2:a vid tusenårsrikets slut. Ty så står där: *"De andra döda blevo icke levande, förrän de tusen åren gått till ända"* (Upp 20:4–6).

Judarna på Kristi tid hade en fast och stadgad lära om två uppståndelser: den första och den allmänna. Den förra kallade de för *"de rättfärdigas uppståndelse"*. Denna lära godkände Kristus. Det se vi av hans tal om gästabud: Bjud icke dem, som kunna bjuda dig igen, utan bjud fattiga, krymplingar, halta, blind; så skall du få din vedergällning i **de rättfärdigas uppståndelse** (Luk. 14:14). Här fastslår Kristus den sanningen, att det finns en första uppståndelse, som endast kommer de rättfärdiga till del.

Alltså står det fast, att skriften lär en tvåfaldig uppståndelse. Och den läran hava Herrens heliga haft i alla kristna tider. Låten icke den

tagas ifrån eder.

Dagar.

Vi ha talat om frälsningsdag och domsdag och sett, att de sitta ihop som de två sidorna i samma blad. Guds och Lammets tron är nådastol och domstol i oskiljaktig förening. Straffdomen bryter väg för frälsningens nåd och stödjer frälsningens verk både hos den enskilde och hos folken. Guds domar äro födslovåndor (sid. 367).

Vi ha ock talat om den yttersta dagen, fastän vi icke förrän nu använt detta uttryck. Vad menar då skriften med den yttersta dagen? Ingalunda en dag i vår vanliga mening, utan en tiderymd, en tidevarvsdag. Det säger oss Petrus: *"Men ett vare icke fördolt för eder, mina älskade, detta, att en dag är för Herren såsom tusen år och tusen år såsom en dag"* (2 Petr 3:8). Och straxt därpå talar han om "Herrens dag" i betydelsen av den yttersta dagen, som alltså för honom är en tidevarvsdag.

Denna dag kallas den yttersta eller sista dagen. Det säger oss, att det finns tidevarvsdagar *före* denna dag. Huru många äro då de dagar, som föregå denna sista? De äro fem, nämligen fem förbunds dagar, som tillsammans med den 6:e förbunds dagen eller yttersta dagen, utgöra världens arbetsvecka, varpå följer den 7:e förbunds dagen, som är världens eviga sabbatsdag. Här blott en liten antydning om de sju förbunds dagarna.*

Den första dagen är **"Rotförbundets"** dag. Detta förbund slöt Gud med Adam och Eva genom löftesevangeliet. Genom detta evangelium uppgick den första dagens nådessol. Den dagen sträcker sig över urtidens folk. Men solen sjunker i väster. Hon går ned på grund av den stora världssynden före floden. Och flodens straffnatt välver sig över folken.

Men Herrens nådessol går åter upp. Den andra dagen träder in. Det är **"Noaksförbundets"** dag. Men solen går mot väster. Nu går hon ned på grund av den stora världssynden, som fick sitt uttryck i Babels torn. Och språkförbistringens straffnatt välver sig över folken.

Återigen uppgår nådens sol. Den tredje dagen träder in. Det är **"Abrahamsförbundets"** dag. Men solen går åter mot väster. Hon går ned på grund av Israels oavlåtliga knorrande i öknen; och folkutrotningens straffnatt träder in (4 Mos 14:34–35).

Men redan har solen gått upp, och den fjärde dagen begynt. Det är **"Israelsförbundets"** dag, som grydde på Sinai. Men även denna sol gick mot väster. Hon gick ned på grund av Israels försyndelse mot Kristus och mot apostlaförsamlingen. Och förkastelsens straffnatt bredde sig över det utvalda folket. I denna domsnatt går det och famlar ännu.

Men nådens sol gick åter upp, nämligen i Kristus. Den femte dagen breder sitt ljus över världen. Det är det **"Nya förbundets"** dag *såsom*

* Om de sju förbunden se sid. 1070–1080.

förstlingsfrälsningens och folkens rotlivsberedelses dag. Den omfattar ”3½ år” eller ”42 månader”. Det är i stort sett tiden mellan Herrens första och andra ankomst. — Slutet av denna dag kallas ”den allsmäktige Gudens stora dag”. Under dess sista ”timmar” sjunker den femte dagens sol. Hon går ned i följd av den stora världssynden, då alla jordens konungar och folk församla sig mot Gud på Harmageddon. Och de fyra vindarnas straffnatt med ”nöd utan like” griper hela världen.

Men straxt går solen upp och nu för sista gången över vår jord. Den sjätte dagen bryter in. Det är **”Folkförbundets”** dag under tusen år, folkbrudens bröllopsdag, himmelens och jordens förmälningsdag. Men även dess sol sjunker; och det på grund av Gogs och Magogs förfärande världssynd (Upp 20:7–9). Och hon går ned i den yttersta domen. Detta är den sjätte dagens afton. Och därmed är världens arbetsvecka slutad.

Men nu uppgår den eviga härlighetens sol. Den sjunde dagen träder in. Det är **”Härlighetsförbundets”** dag. Dess sol är **”Herren Gud”** (Upp 22:5), som nu breder sitt ljus över nya himlar och en ny jord. Detta är världens sabbatsdag, som räcker i ”evigheternas evigheter”.

Vi ha nu sett, vilka de sex dagar är, som utgöra världens arbetsvecka. De äro de sex förbundsdagarna eller förbundstiderna. Ty att Herrens tidevarvsdagar skola räknas på detta sätt, är tydligt. En dag måste ju hava sin sol. Och världsdagarnas sol är naturligtvis den nådessol, som lyser och leder under varje sådan dag. Och Guds nådessol träder icke fram i tiden på annat sätt än genom de sex förbunden, vilka ju skriften så kraftigt och högtidligt betonar.

Och nu se vi, vad som menas med den yttersta eller sista dagen på jorden. Det är den 6:e. Och den bestämmer Johannes till tusen år. Det är alltså detsamma som det tusenåriga rikets hela tidevarv. Och den är både en frälsningsdag och en domedag, och båda delarna i högsta grad. Den är en frälsningsdag i högsta grad, ty under densamma frälsas *folken* och hållas frälsta. Och den är en domedag i högsta grad, ty den börjar med den viktigaste dom, som dittills hållits på jorden, domen över jungfrurna och tjänarna, som är domen över ”Guds hus” (1 Petr 4:17); och den slutar med den största dom på vår jord: den yttersta domen. Och icke blott det, utan mellan denna början och detta slut ligga många domsperioder, då Herren och hans underkonungar måste med järnspiran krossa folken, allt efter behov (sid. 786 f., 812 f.).

Alltså är den yttersta dagen icke detsamma som tiden för den yttersta domen. Nej, denna dag omfattar mycket mer än denna dom. Ty den yttersta domen upptager blott den yttersta dagens sista stund.

Att den yttersta dagen skall fattas så, som vi nu antytt, det se vi tydligt av Herrens tal om denna dag. Tag t.ex. dessa ord: *Detta är dens vilja, som har sänt mig, att var och en som ser Sonen och tror på honom, skall hava evigt liv, och att jag skall uppväcka honom på den yttersta dagen.* (Joh 6:40).

Här talar han om uppväckelse eller uppståndelse på den yttersta dagen. Och vilka är det, som han skall uppväcka? ”De som tro på honom”.

Till dem hörde hans elva lärjungar. De dogo alla i en sann tro. Och dem skall han uppväcka. Men när? Måne vid den yttersta domen? Omöjligt. Ty han har själv fastslagit läran om "de rättfärdigas uppståndelse", såsom vi sett. Han måste alltså uppväcka dem vid denna uppståndelse, som är den första uppståndelsen.

Och efter denna uppståndelse kommer det att finnas många som dö i en sann tro på honom. När skall han uppväcka dem? Naturligtvis i den allmänna uppståndelsen vid den yttersta domen.

Alltså kommer han att uppväcka somliga troende vid den första uppståndelsen och somliga troende vid den andra uppståndelsen.

Och märk nu: alla dessa troende säger han sig skola uppväcka "*på den yttersta dagen*" Vad menar då Herren med den yttersta dagen? Jo, han menar den dag, i vars soluppgång den första uppståndelsen sker och i vars solnedgång den andra uppståndelsen sker. Se, där ha vi den yttersta dagen fastslagen av Kristus själv såsom varande tusenårsdagen mellan de två uppståndelserna.

II.

Den kyrkliga rörelsen.

Det har i vår tid uppstått en ”kyrklig väckelse” i vårt land. Gott. Men här faller ett drygt ansvar på eder, I Herrens heliga, både präster och lekmän. I måsten hava en skarp blick för både det sanna och det falska i denna rörelse.

Det falska i densamma består bland annat däri, att den hos stora skaror huvudsakligen går ut på att *frälsa statskyrkan*. Och så långt den det gör, faller den under förgängelsen liksom hon.

I statskyrkan bor och huserar statsskökan.* Hennes präster och lekmän hava ingen kallelse av Gud att vara *djuromskapare*, utan blott en tillstodjelse av honom att vara *djurtämjare*. Och så blir *deras* ”kyrkliga rörelse” blott ett nytt djurtämjari, som ju kan hava någon nytta för det jordiska samhället (sid. 74–75; 1040–1041).

Statskyrkofolket inordnas nu i nya organisationer och dresseras till kyrklighet. Men märken, I heliga, huru litet det är fråga om den *förstabudsmässiga* och *tidsenliga* utorganisationen ur vilddjuret, skökan, paddan och trollpackan, och inorganisationen i *förstabuds-Kristus*. Och dock är det blott denna organisation, som kan hålla stånd mot de avgrundshärrar, vilka nu dagligen vältra sig in över Euftrat. Detta är oemotsägligt.†

Talet om ”Fädernas kyrka i vårt land” har missuppfattats av många. De tänka sig denna kyrka såsom det enda ideal, som nu bör förverkligas. Men det är ju icke meningen. Ty icke ägde *hon* det andemått och den utrustning av Gud, som kan upptaga kampen mot det inbrytande antikristiska demondömet (sid. 1046–1061). Nu står Guds folk inför en fiende, som är mycket svårare och mycket mäktigare än våra fäders fiende. Detta är oemotsägligt.

Nej, vändom oss *framåt!* Räddningen ligger i sjunderikskyrkan, som är *”byssus-kyrkan”* (sid. 1179–1186; 1237–1244). *Hon* är det ideal, som måste uppnås. Blott åt henne, *icke* åt statskyrkan, har Gud givit uppdraget att kämpa segerkampen mot avgrundsbarbarerna från östern.

I demonpaddornas lärdomssalar och skolor, och i ”Folkets hus” och i tusentals andra hus i alla samhällsklasser, ljuda nu ord, som sannerligen icke äro tomma. De äro fyllda av mot-pingstanden från nedan och taga människorna med storm (sid. 952–958; 1046–1056). Denne österns krönte konungaande, vars hemska eld nu flammar redan i barnens och ungdomens djävulska blickar — huru viljen I möta denne mäktige ande med en statskyrkoande, om ock ”Gustaf Adolfs”? Icke en

* Om statskyrkans och därmed statsskökans uppkomst enligt profetian se sid. 1170–1178.

†Om ”förstabudsmässighet”, se sid. 525–528; 533–537. Om ”tidsenlighet” sid. 1216–1227. Om ”vilddjuret”, sid. 57–78. Om ”skökan”, sid. 78–89. Om skökan såsom ”padda”, sid. 917–922. Om skökan såsom ”trollpacka” eller om den andliga trolldomen, sid. 999–1018. Och om ”avgrundshärrarna” från östern, sid. 1040–1061.

drabbning, sådan som den forna vid Lützen, förestår, utan en drabbning mellan Herrens heliga och all världens ”besatta konungar och folk” på Harmageddon (sid. 1056–1061; 1237–1244).

Ja, här faller ett drygt ansvar på eder, I Herrens heliga i statskyrkan. Allt beror på, om I kunnen ingjuta i den ”kyrkliga rörelsen” en brinnande hänförelse för *ny dräkt, ny dräkt*, ”**byssusdräkten**, den glänsande och rena”, som är det antikristiska demonväldets enda fasa och ohjälpliga undergång.

Lyckas det eder att få de väckta att ikläda sig detta oövervinneliga ”byssus” som i rätt tid för med sig alla apostoliska kraftunder och kraftgärningar, då skola de sju tordönen börja ”tala” i vårt nordanland, och paddorna krypa ned i sina hål, och trollen fly förskräckta hinsidan Eufrat, och demondömet kastas tillbaka för någon tid.

Allt hänger på den nya och tidsenliga dräkten eller på ett nytt och tidsenligt andeliv, som är det nya demon- och paddlivet övermäktigt. Detta är oemotsägligt.

Men det farligaste hindret vid denna eder vägledning av rörelsen är vissa professorers, biskopars, prästers och lekmäns fanatiska iver att ingjuta hänförelse för statskyrkan och för hennes gamla, *numera otillräckliga* andeliv. Hennes ”frälsning” eller räddning är för dem huvudsaken; och själarnas ”byssusfrälsning” är för dem en motbjudande ”nymodighet”. Naturligtvis; ty denna frälsning innebär ett glödande hat till statskyrkan, så långt som hon är statsskökan, vilken är ett drakens och djävulens verk.

Guds folk i statskyrkan, såsom ock i småkyrkorna, får *aldrig, aldrig* åtnöja sig med mindre än Smyrnas och Filadelfias prima kristendom i profetisk d. ä. tidsenlig gestalt. *I den skall man orubbligen fatta ståndpunkt och från den skall hela kristenheten ses och bedömas.* Detta är oemotsägligt; ty all annan kristendom, även den prisvärda efesinska, står under mönstrarens omutliga dom: ”*Du är fallen: ändra sinne; varom icke, så kommer jag över dig.*” *

Ja, detta är en fruktansvärt allvarlig sak; och dock så förfuskad och bortglömd. Blott det är ”rörelse”, så är man belåten i vida kretsar i alla kyrkor. Mångtusen äro så ”väckta och rörda” och ligga med och ”väcka och röra” och ställa till en väldig ”sekunda röra”, som så småningom övergår i det ”under-sekunda” klabbet: en stinkande Sardes- och Laodicea-sump (sid. 889–897).

Nej, upp på Smyrnas och Filadelfias förstabudshöjd, **all**-kärlekens heliga höjd i safirens rena och klara rymder, högt över vilddjuret, skökan, paddan och trollet!

Alla kyrkor tillsammans, så långt de äro sköko-, padd- och trolldomskyrkor, utgöra det världsbehärskande och världsfordärvande Babel med sin andecentral i sköko-, padd- och troll-Rom.

I alla dessa kyrkor finns solkvinnan, som är Guds församling på det

* Om de sju församlingarna, däribland Efesus, Smyrna och Filadelfia handlar det 9:e kap. i ”Andens Lag”.

7:e berget, Sions berg.* Hon finns där i egenskap av ”ättlingekvinnan”, eller ”de kvarblivna ättlingarna” som äro fångar i Babel och ”överbunna” av draken genom vilddjuret och skökan (Upp 13:7; sid. 1210–1216; 1230–1237).

Och liksom Guds folk hade *andligen* utgått ur det gamla Babel, innan det i *yttre* mening utgick ur detsamma, så har ock solkvinnan i *andlig* mening utgått ur det kristna Babel och står färdig att i *yttre* mening utgå ur detsamma, då demonerna från östern börja göra det till ”sin boning”.†

Alltså måste de troende i alla kyrkor hava i anden gått ut och dagligen på nytt gå ut ur sin kyrka, så långt som hon icke är ett Smyrna, ett Filadelfia, ett prima Tyatira eller ett prima Sardes. Detta är oemotsägligt. Ty allt annat i alla kyrkor, som icke är detta prima står under domen: ”Ändra sinne! ” I sanningen allvarlig sak!

Ja, denna utgång är förvisso icke den småsak och suddaffär, som den blivit i både statskyrkan och i småkyrkorna till omätligt själafördärv. Inför Gud gäller ingen annan kyrka än sjundebergskyrkan. Blott på Sions berg stå de tolv gånger tolv tusen ”jungfrurna” som äro de 42 månadernas Smyrna- och Filadelfiaförsamling, förstlingen, den ”köpta från jorden”.

Den som icke hör till denna *bergskyrka*, hör icke till Guds nytestamentliga folk, det i mönstringens stund ”ostraffliga”. Detta är oemotsägligt; ty allt annat folk står under domen: ”Ändra sinne!”

Alltså måste man ha gått ut från allt vad sköko-, padd- och trolldoms-kyrka heter, och gått in i ***bergskyrkan***. I sanning ingen småsak, det!

Och – såsom vi redan antytt – med denna utgång slarvas det ohyggligt i alla kyrkor, särskilt i statskyrkan, där den världsandliga jämnstrukenheten är så *allmän, farlig och babelstark*, hos många tusen troende, även de bättre. Man har icke steget-ut-trons blick för den djupa och skarpa förstabudsgränsen, som de tre predikoänglarna draga upp mellan solkvinnan och skökan, utan dessa två flyta ihop under namn av den egna ”kära kyrkan”. Och så märker man icke, att det också är skökan, som man har så kär och försvarar och håller om ryggen. Och så är den andliga utgången ur Babel förfuskad; ***all***-kärlekens Smyrna- och Filadelfia-höjd känner man icke, besmittad, nedtyngd och fjättrad som man är av denna världens jordkrypande ande. Och så står man med alla sina verk för Guds rike under domen: ”Du är fallen; ändra sinne!” Allvarliga saker i sanning!

Alltså, I hundratals präster i statskyrkan, som haven kallelse av Gud till djuromskapelse, och I tusentals lekmän i henne, som hören till Herrens heliga (sid. 316 f., 665 f., 969) — lären icke människorna att klänga och klibba sig fast vid statskyrkan, utan lären dem att gå ut ur hennes själamördande Babels-ande och att gå in i den ena, enda och

* Om solkvinnan handlar det 12:e kapitlet i ”Andens Lag”. – Och om de sju bergen se sid. 259 f.

† Om utgången ur Babel se ”Andens Lag” sid. 1083–1096.

allmänneliga **bergskyrkan**. Blott så ha de någonting att stå på, då statskyrkan faller.

Statskyrkan är för österns antikristiska barbarer som sprödaste strå. Ja, de ha laga rätt att göra henne till ”sin boning” och att styra och ställa i henne och *med* henne efter behag. Hennes tillvaro ligger i riksdagens hand. Hon beror av den världsliga maktens och därmed av vilddjurets nåd eller onåd. I henne kan Sveriges argaste antikrist bliva högste styresman (ecklesiastikminister). Och han kan besätta alla hennes biskopsstolar med antikrister och tillsätta professorer, som undervisa blivande präster i antikristendom.

Är då detta en kyrka att älska och att binda människor vid? Nej, fy! Det är en kyrka, som de skola läras att hata och utrota, *så långt som hon är skökan, paddan och trollpackan*. Detta är oemotsägligt.

Låt alltså statskyrkan vara vad hon är: en bedrövlighet inrättning, som väl haft stor betydelse för vårt folk i tider som flytt, men som i de antikristiska tider, vilka nu bryta in, skall visa sig bliva det farligaste hindret för Guds rike, om hon envist fasthålls, fastän österns ”demoner, ugglor och korpar göra henne till sin boning” (1083–1091). Ja, hon skall då bliva icke blott ett hinder för Guds rike, utan dettas ödeläggelse och utrotning bland vårt folk, såsom fordom skett i många kristna länder. Och det är sorgligt att se, hur till och med flera av själva spetsarna i statskyrkan äro blinda för dessa faror och därmed visa, att deras utgång ur Babels själamördande ande är förfuskad. Nu falla de som gräs för lie inför den inbrytande antikristendomen, som de ”tolerera” för att rädda sambandet med staten och därmed rädda den ”kära statskyrkan”. Ja, i våra dagar få vi bevittna huru själve överbarbaren från öster i Guds namn tager hand om prelaterna. Och så dansar skökan häxdansen med djävulen, under det att Guds folk gråter och vrider sina händer.

Sålunda skola vi lära människorna att älska; icke statskyrkan, utan **bergskyrkan**. Bind dem vid henne, så har du dem bundna i sanning! Ty blott hon är den församling, som har Herrens löfte om evigt bestånd (Matt 16:18). Ja, hon är den evigt oöverbanneliga *bergs-, bergs-, bergskyrkan*. Hon har blivit bortskymd och föraktad av de många ”kära kyrkorna”; men vad det lider, så kommer hon till heder igen, ty här stundar storm, då blott det *står*, som står på *berget*.

Alltså: icke statskyrklighet, utan *bergskyrklighet* är vad som nu mer än någonsin kräves. Icke statskyrklig skolning, utan ”*byssusskolning*” bör det nu läggas an på. Blott så skolen i präster och lekmän kunna bilda en evigt bestående ”byssus”- och bergsförsamling i vårt land samt en förblivande rotlivsberedelse hos vårt folk, allt till största betydelse för detsamma, då statskyrkan faller. Detta är oemotsägligt. Och allt detta veta många av eder bättre än jag.

Men få se hur det går. Den stora statsskökan ligger med i allt. Hon har världsanden kär, ty den är hennes dyra gemål. Och hon är den stora paddan, som jämt hänger med och gör att statskyrkan alltid kommer för sent. Och hon är den stora trollpackan, som alltid trollar frälsning utanför förstabuds-**alltet** och därmed utanför bergskyrkan, och som håller

många tusen troende i den statskyrkliga paddstrukenheten och jordbundenheten, där kattbjörnen ligga med och må väl. Ja, få se, om hon kommer att göra största delen av den ”kyrkliga rörelsen” till ett nytt horeri, ett nytt trolleri och ett nytt padderi. Härvid har hon en god hjälp av den moderna skökan eller av de rationalistiska modernisterna, som behandla kristendomen, såsom mullvaden behandlar trädgården, då han gnager av alla rötterna.

Solkvinnan (bergsförsamlingen) finns i alla kyrkor, både stora och små. Det är hon, som träder fram på världens skådeplats, då Babel fallit och skökan fått sin dom (Upp 19:1–8; sid. 1179 f.). Det är åt henne det bliver givet att i fullaste mening kläda sig i himmelens ”byssus, det glänsande och rena” (v. 8). Det är denna ”byssuskvinna”, som intill blods på Harmageddon skall inför jordens ”demoniska konungar och folk” bjuda respekt för det eviga förstabudsevangeliets från himmelens mitt, vilket skökan utrotat hos alla folk (sid. 1174).

Alltså, I vita och varma solkvinnoandar i alla kyrkor, träden varandra närmare, oberoende av alla kyrkliga särmeningar, namn och etiketter, fatten varandra i handen och slå den heliga syskonringen kring det gyllene altaret i bergskyrkan; ty här kommer den Harmageddoniska dag, måhända förr än I tron, då I skolen möta ”konungen med det gruvliga namnet”, Apollyon, den gamle ”fördärvaren” från strömmens dagar och den nye ”fördärvaren” i spetsen för österns härar på Harmageddon.*

Sen upp, I hjältemän och hjältekvinnor i alla kyrkor, se där gryr i öster en morgon; dess hemska flammor båda ”nöden utan like”! Den allsmäktige Gudens stora dag går upp. Vi se den, och vi se österns barbarer kasta sig över eder; ”luftens ugglor och korpar” och avgrundens hundar i människogestalt jaga och riva eder i stycken. Men se, se! Nu är segern vunnen, förstlingsskaran uppryckes, vindarna släppas, världsorkanen bryter ut och bortsopar demondömet från jorden för ”tusen år”.

Märken, I heliga, de stora världs- och rikssignaturerna. Tvåhornsprofeten fördärvar det 6:e och etthornsprofeten det 7:e världsriket (917–930).

Under hela denna tid är det partiell solförmörkelse. Skökans ”måne” under det 6:e och demondömet ”måne” under det 7:e världsriket skymma den 3:e himmelens sol (sid. 1136–1242). Under denna tid äro alla solmänniskor klädda i ”säckar”, sorgedräkten över solförmörkelsen och den ställföreträdande botdräkten för den solförmörkande världssynden och martyrdräkten under denna synd, som gjort dem ”övervunna” av draken.

Märken ock solkvinnans historiska skeden. Först är hon ”hemmakvinna” en liten tid, därefter ”ökenkvinna” i 1260 dagar. I denna senare egenskap är hon först ”martyrkvinna”, därefter ”örnvingekvinna”

* Om strömmen ur drakens mun se ”Andens Lag” sid. 1187 f.

(statskyrkoskedet) och slutligen ”byssuskvinna”.*

Vi befinna oss i slutet av örnvingeskedet, då ”de kvarblivna ättlingarna” sätts på hårdaste prov genom den månghövdade andliga förvillelsen, i vilken Gud lägger ”villfarelsens kraft”. Nu gäller det energisk hushållning med den ”lilla kraften” som utmärker örnvingeskedet (sid. 866–871, 1 214, 1 215). Men det gäller ock att i denna övergångstid, då sköko-Babel börjar övergå i demon-Babel och örnvingekvinnan övergå i byssuskvinnan (sid. 1086–1091) — det gäller då att låta Herren förbereda ”byssusiklädnaden” genom djupare utfödelser än någonsin förut. Denna iklädnad har redan börjat hos flera av Herrens heliga. Det är, som vi sett, just den dräkten, som den ”kyrkliga rörelsen” först och sist och framför allt behöver i de förfärande tider, som stunda. — Gån icke tillbaka till flydda tider i vår kyrka, gräven icke fram hennes andliga liv såsom ett mönsterliv, ty det räcker nu icke till, icke ens där det var som bäst. Nej, gån tillbaka ända till apostlakyran. Hennes Smyrna- och Filadelfialiv är just vad vi nu behöva; och det är just byssuslivet. Utan det är vi förlorade.

* Om dessa skeden se sid. 1162–1186.

III.

Vårt folk.

Det finns i vårt land en frisk och kraftig folkkärna. Det skall domarnas och sällningens tid visa (sid. 789–810; 1031 f).

Men, i stort sett, är du, vårt svenska folk, så genomfrätt av vilddjuret, så upplöst av gudlöshet och budlöshet, så genompyrt av lögn och orättfärdighet, att om du skulle leva Lammet en enda dag, så ginge allt ditt ”bestående” sönder; hela riket, i stort sett, låge där i kras. Och det kommer en tid, då du skall krossas under de fyra vagnarna, för att om möjligt kunna helas (Sak 6:1–8).

I detta folkfördärv har den lutherska förfalskarekyrkan en fruktansvärd skuld. Hon har rivit ut alla Guds bud ur evangelium och ur den rättfärdiggörande tron och i århundraden rasat mot dem som en furie (sid. 312–322).

Hos tiotusental av de socialistiska arbetarna i vårt land sitter den antikristiska demonpaddan icke så djupt, som det stundom vill synas. Då sitter hon mycket djupare hos det vidriga jobbare- och procentarepaketet och hos ”demoniska arbetsgivarepåvar” (sid. 995 f.). Komme här en profet, klädd i ”byssus” och ”säck” och med den ”höga rösten” från den 3:e himmelens mitt (sid. 1062–1080), då skulle de förra lyssna till honom; men de senare skulle ”korsfästa” honom (Upp 11:7, 8). Sådana profeter skola komma, i synnerhet då det stora Babylon fallit och solkvinnan träder fram, klädd i himmelens ”byssus”, det glänsande och rena” (sid. 1179–1186).*

Demoniska anarkister, syndikalister, nihilister och alla slika hava en stor mission att utföra i Guds världsstyrelse. De hava samma uppgift i samhällskroppen, som *de* bakterier hava i människokroppen, vilka döda och utrota andra bakterier.

Deras djävulska gissel är nödvändigt för djävulska nackar och ryggar. Då de i sinom tid släpa eder i rännstenarna, I stockblinda högerpaddor och vänsterpaddor, som byggen samhället **utanför grundvalarna** (sid. 883–886), och då de slakta eder, I hjärtlösa mammonspaddor och alla andra tjuvpaddor, som stulit den fattiges ”mantel och bröd” (sid. 611–613), så veten, att ”sådant läder skall ha sådan smörja”.

Ungefär två tredjedelar av de sju församlingarna — däribland det på allt gott så rika Efesus — befanns i mönstringens stund vara fallna och ställdes under domen: ”ändra sinne; varom icke, så kommer jag över dig”. Blott ungefär en tredjedel — nämligen Smyrna, Filadelfia, en liten grupp i Tyatira och en liten grupp i Sardes — höll provet. Tron I verkliga, I troende i vårt land, att tillståndet bland eder är bättre än det var

* Om ”paddans” betydelse i profetian (Upp 16:12–16) se det 10:e kapitlet i ”Andens Lag”. - Då vi kalla personer för paddor, så mena vi blott den gudlösa och jordkrypande beskaffenhet hos personerna, vilken skriften betecknar med ordet padda.

bland de troende på Johannes' tid? Ja, gören I det, då ären I hemskt förblindade.

Förvisso finns den prima "tredjedelen", den "heliga kvarlevan", i alla kyrkor tillsammans i vårt land; men vad är i övrigt det andliga livet bland vårt folk? Jo, ett trolldomsliv utanför förstabuds-alltet, ett dröm- eller svärmareliv i det lögnevangeliska "månskenet", ett paddliv nedunder Smyrnas och Filadelfias duvoplan.

IV.

Försoning och helgelse.

Att Kristus, sådan han nu är ”hos Fadern”, är försoningen (1 Joh 2:2), och att han sålunda till hela sin person är den försoningsgärning, som han utförde på korset — i enlighet med den lagen, att människan är vad hon gjort (sid. 635–643, 204 f.) — den sanningen i hela dess himmelska allvar och kraft går sent upp för de heliga i vår av skökan fördärvade tid.

Och att den personliga (subjektiva) försoningen med Gud gives blott genom den förbundsmässiga nyfödelsen, som är rättfärdigfödelse, eller genom subjektiveringen av *”den rättfärdige, som är försoningen”* — den sanningen trollar sig hela kristenheten ifrån. *”Alla folk blevo förvillade genom din trolldom* (Upp 18:23).*

Helgelsens fullbordan intill den ”fullkomlighet”, som kan och bör uppnås på jorden (sid. 828–832), ligger mycket djupare och högre än de flesta av nutidens heliga tro. Hela kristenheten är sövd genom skökans ”månskensevangelium” (sid. 1136–1142). Och denna sömn har gripit och förslöat många av Herrens heliga.

Helgelsens bibliska allvar, som kräver det evangeliska arbetet ”med fruktan och bävan” på daglig nyfrälsning under de dagliga och stigande frestelserna, är förskräckligt bortslarvat icke minst hos oss lutheraner. Ja, det finns få lutheraner i den lutherska kyrkan. Hon har, i stort sett, förkastat Luthers förstabudsfullbordande tro och rättfärdiggörelse (sid. 643–670). Hon har tagit hans namn, men förnekat hans världsskakande och världsväckande förstabudstro. Och så kan hon icke skaka och väcka som han, med de tre änglarnas eviga förstabudsevangelium från himmelens mitt (sid. 1062 f.). Detta evangelium känner hon icke, utan står där och inpräntar frälsningsfusk och helgelseslarv.

Goethe säger någonstans, att ”ständigt upprepade fraser slutligen förbena sig till övertygelse, som förslöa tankeorganerna och omdömesförmågan.” Och huru hava icke de lögnevangeliska fraserna förbenat och förslöat många tusen troende! Ställ inför dem de tydligaste bibelord, som äro dem emot, de kunna icke se, vad där står, om det så kostade dem livet.

Det finns i liv och död blott en enda säker plats på vår jord. Det är publikanens plats där nere vid dörren. Lämnen aldrig den, I Herrens heliga, ty då ären I förlorade. I haven visserligen icke hans grova synder; men I haven mycket svårare synder än han, ty I synden mot mycket högre nåd än han. Då I fån blick för trons prima och sekundliga stamgärning, med sina prima och dagliga fruktgärningar (sid. 628–635; 682–693), då fån I blick för sekundlig och daglig synd, som I förut icke anat. Och då är det ohjälpligen slut med ”förtjänst och berömmelse.”

Strömmen från tronen väller ned i vår värld blott på en enda punkt,

* Om denna trolldom se sid. 999–1018.

ja, just där publiken står. Och denna ström, som är Guds och Kristi ande, utan vilken ingen hör Gud eller Kristus till, skapar smyrnensisk och filadelfisk ”fullkomlighet” och ”ostrafflighet” och ”sardesisk värdighet” blott i ett äkta publikenhjärta, som begär blott *nåd, livsnåd* (sid. 1116–1122). Detta publikenhjärta är den enda jordmån, i vilken ”den första kärleken” och ”de första gärningarna” växa. Blott ”publiken”, aldrig fariseer, kunna stå på Smyrnas och Filadelfias höga helgelseplan i safirens rena och klara rymder.

V.

Förstabudsmässig tro.

Varför är Kristus såsom övervinnaren så sällsynt bland de troende? Därför att han icke mottages förstabudsmässigt (sid. 525–537).

Kristus är Guds "Allt" till oss; och därför måste han mottagas med en tro "av allt hjärta, av all själ, av all kraft och av allt förstånd". Detta är den förstabudsmässiga tron; och blott genom den blir Kristus övervinnare i och genom oss, eller vi bliva övervinnare i och genom honom.

Det är en hemsk villfarelse bland många, båda lärda och olärda, då de göra den mottagande tron förstabudslös, vilket den *aldrig* är. "*Gud skall du finna, om du söker honom av allt ditt hjärta och av all din själ*" (5:e Mos. 4:29). Se, där den sökande och mottagande tron. Den går av "*allt* hjärta och av *all* själ". Och blott den *får*. Den får Gud.

Trons mottagande hand måste vara förstabudsmässigt öppnad, det är, den måste släppa allt för att kunna mottaga Gud som sitt Allt. Ja, därpå hänger det.

Luther säger: "*Hjärtat kan icke leva i tron, så länge det lever i det kroppsliga och synbara*" (sid. 529). Se, där ha vi det. Just detta "kroppsliga och synbara" är det "**allt**", som måste släppas för att få Gud "**Allt**". I annat fall blir det en tro, i vilken hjärtat icke är med, och det är just sköko-, padd- och trolldomstron.

Människa, huru vill du mottaga Gud "Allt" med en hand, som är full av det synliga och förgängliga "allt"? Med 4 fingrar håller du krampaktigt fast kring detta "allt", och blott lillfingret öppnar du till hälften för Gud "Allt". Och detta kallar du tro. Och den prisar och besjunger du såsom "den där ingenting har att komma med", under det att den kommer full av det förgängliga "allt", och såsom "den där ingenting kan", under det att den *kan* hålla avguden så fast, att icke ens Gud kan borttaga den.

Ja, sådan är största delen av den gängse tron. Den kommer med lillfingret och möjligen med fingret därnäst, men så mycket hårdare kniper den åt med de övriga tre. Undra då på, att Kristus Övervinnaren är så sällsynt bland de troende. Vad är felet? Brist på förstabudsmässig tro, såsom mottagande tro, brist på förstabudsmässigt öppnad hand, som släpper "allt" för att mottaga Gud i Kristus såsom sitt "Allt".

Trons förstabudsmässighet är ett skapelseverk av Gud, ett eldens och luttringens förstabudsliv, som är *grundlivet* till det övervinnande pingstlivet, eller som är kärilet, kärilshjärtat, i vilket pingst-Kristus tager sin boning. Han bor blott i ett **allt**-hjärta.*

* Om den för-pingstliga lärjungaskolan, i vilket trons förstabudsmässighet frambringas, handlar 7:e kap. i "Andens Lag".

VI.

Manlig kristendom.

Man klagar: "Männen äro så få i kyrkor och bönhus". Och man frågar: "Huru vinna männen för kristendomen?" Svar: "*Männen vinnas blott genom manlig kristendom*"

Föd "den manlige" inför draken i himmelen, så blir du mannen med det manliga ordet; och männen — så många som vilja giva priset för förstlingsskapet (sid. 680; 909) och så många som ha behov av rotlivsberedelse (sid. 789–792) — skola samlas kring din predikstol.*

Fram med den stjärnekrönta och solbeklädda "manföderskan" (solkvinnan), som håller stadig fot på "månparets" nacke och hatar det bleka, sliskiga och pjåskiga månskensevangeliet (sid. 1132–1162)! Blott hon äger den sanna manligheten och den sanna kvinnligheten i deras himmelska enhet och samskapelseväsen, där det icke finns "man och kvinna". Blott hon passar för män och passar för kvinnor. Det känna de ock i sina andars himmelska rot och böja sig villigt för det krönta och strålande solmajestät, som de möta i henne. —

Det finns präster och predikanter i vårt land, som tillhöra den "manfödande" solkvinnan. De stå på det eviga förstabudsevangeliets Smyrna- och Filadelfiahöjd och hava den "höga" och "manliga" förstabudsrosten. De göra intet väsen av sig; och de äro ofta beslöjade t.ex. med små gåvor, svag röst, kroppslig svaghet, ofördelaktigt utseende, o.s.v. På sådant stöta sig alla de, som skola stötas bort för att icke hänga med och tynga ned. Och så kan det hända, att en sådan storman i Guds rike, vilken representerar alla tre predikoänglarna, får stå där med ganska få åhörare, under det att en paddpräst eller paddpredikant har fullt hus.†

Dessa i all sin litenhet och ringhet så väldiga förstabudsevangelisterna möta ofta den nasaretanska hjärtefördämningen, mot vilken icke ens Kristus förmådde någonting (Luk. 4). Och så kunna de, som han, ingenting uträtta. De stå där i "säcken" och i sitt skymundan såsom martyrer under sköko-, padd- och trolldomsfördärvet, som behärskar största delen av kristenheten och största delen av de troende. Och ofta dö dessa oförstådda, såsom Herren, med få, ja, nästan inga vänner på jorden.

* Om att föda "den manlige" (i grundtexten "ton arrena" Upp 12:13) se sid. 1142 f.

† Om de tre predikoänglarna m.m. handlar det 11:e kap. i "Andens Lag".

VII.

Blott som en sekund.

Många troende gå med dessa frågor i sitt hjärta: ”O, Gud huru kan du ha givit upphov åt en värld, som blivit detta stormande och fräsande hav av gränsöst elände under många tusen år? Huru kan du låta millioner oskyldiga barn födas in i en värld, där otaliga händer räckas dem till fördärv, men där inga eller så få och så svaga händer räckas dem till räddning och hjälp? Huru kan du ha givit denna väldiga makt åt vilddjuret och den falske profeten att förvillan och fördärva jordens innebyggare (sid. 970 f.), under det att du givit så liten makt åt dina heliga, att vilddjuret kunde ’föra krig mot dem och övervinna dem’ (sid. 1210 f.)? Huru kunde du giva snart sagt *allt* jordens goda åt draken, vilddjuret och skökan, under det att dina tjänare knappast ha den nödortfigaste brödbiten? Ja, huru kunde du skapa en värld, som i stort sett icke synes vara något annat än demonernas danspalats och serafernas spottkopp?”

Något svar på dessa frågor får du icke under främlings- och pilgrimsskapet på jorden, utan du får blott denna avvisande varning av Anden: *”Du människobarn, lägg dig icke i det, som du nu icke kan fatta”* (sid. 970–974). Och om du det oaktat sysselsätter dig med dessa bittra och ofta hädiska tankar, då övergår varningen i hotande eldsflammar i din ande, vilka tydligen säga dig: ”Antingen nedunder Gud och hans världsstyrelse utan att begripa, eller: bort, bort!”

Men en antydning om, huru dessa frågor i sinom tid komma att besvaras, får du redan här på jorden. Du får någon gång sitta ned med Herren vid mannabordet n:r 3 (Sid. 737), vilket är detsamma som någon grad av uppräckning till paradiset. Och då du befinner sig på denna himmelska höjd, huru synes dig då ditt flydda liv med all dess nöd, alla dess mödor, lidanden och kval — ja, huru synes det dig? Jo, blott som en sekund. Och denna bittra sekund födde i dig den övermåttan viktiga härlighet som du nu smakar och som är blott en liten droppe av det oändliga härlighetshav som väntar dig.

Och så skall det ock visa sig för mänskligheten, för ”folken”, då de vandra i det nya Jerusalems ljus (Upp 21:24), att deras mångtusenåriga ve-tid på jorden var blott som en sekund i deras oändliga tillvaro, en bitter sekund, som födde en onämnbart härlighet under milliarders milliarder evigheter, ja, evigheter utan ände och tal och med alltjämt stigande härlighet uppåt mot härlighetens outtömliga källa: **”Gud, den Allsmäktige, Helige och Evige”**.

Ack, synd och död, fördärv och nöd, plågor och kval, tårar och rop under tusentals år — hela detta oöverskådliga världs-ve är blott ett försvinnande moment i Guds oändliga och eviga världsstyrelse; ja, mindre än ett intet mot det höga och härliga mål, till vilket Gud **Kärlek** leder sin värld. I hans allsmäktiga hand upplösas i rätt tid alla de onda makter, som nu synas ha hand om hans värld.

VIII.

Operation.

I vår första uppsats ha vi talat om aga. Där påvisade vi faran för den agade att stanna i ”blomningen” och icke fortskrida till frukt.

Men detsamma gäller vid alla slags lidanden. De äro nämligen Guds operationer. Där sitter i allt lidande en kniv, som riktar sig mot vår sjuka punkt.

Gud opererar oss, stundom med ”grymhet”, såsom vi sett. Men det sker för att giva oss en bättre hälsa.

Betrakta då bilden från det lekamliga området. Då läkaren opererat vår kropp, få vi en bättre hälsa. En ljuvlig känsla av friskhet och sundhet inträder. Detta är operationsglädjen efter operationsgrymheten. Men om man nu slår sig på lättja och overksamhet och blott *njuter* av den nya hälsan, då går hon snart förlorad. Enda sättet att bevara henne är att dagligen ”subjektivera” eller omsätta henne genom arbete. —

Då Gud genom något slags lidande opererat oss, få vi erfara operationsglädjen efter operationsgrymheten. Vi få en bättre andlig hälsa. En ljuvlig känsla av friskhet och sundhet fyller hjärtat. Men denna hälsa kan bevaras endast genom att dagligen subjektiveras eller omsättas i ett renare och kraftigare tubudsliv än förut, i en noggrannare och ihärdigare allt-flit på de sju heliga tros-tingen. Härvid kräves ett *sekundligt* förblivande i Herren och skarp vaksamhet, ty annars går livet tillbaka i den gamla fåran. Det som förut har haltat, vill gärna börja halta på nytt.

Men nu inträffar med många det förskräckliga, att då Gud opererat dem, så stanna de vid operationsglädjen och frossa i den. De göra den nya hälsan till blott en känslsak och därmed slarva de bort henne. Och så återvänder det gamla sjuka livet. Det slinger ur här och slinger ur där och slinger och haltar som förut. Och så har Gud opererat förgäves, och måste operera på nytt; men då tränger kniven djupare in; och kanske icke ens det hjälper. Ja, många komma aldrig längre än till operationsglädjen, fortskrida aldrig till operationslivet, som är operationens rättfärdighetsfrukt.

Må vi alltså se till, att, då Gud opererar oss, han måtte slippa att operera förgäves.

IX.

Lid!

Utan lidande blir det ingenting av oss (Rom 8:17).
 Utan smärta ingen rot i världskristallen.
 Utan kors ingen port till härligheten.
 Utan död från syndasjälvet intet liv i frälsningssjälvet.
 Utan ensam-kamp ingen ensam-tuva bland tuvorna alla
 (sid. 1068–1070).
 Utan allsidig ”säck” intet allsidigt förstlingsliv.
 Utan ångest och kval ingen helig tyngd i ord och gärning.
 Utan betryck intet himmelskt intryck och intet evigt uttryck.
 Utan ”månvärlden” nedunder oss ingen solvärld uppöver oss.
 Utan allt bittrare bottenskola ingen allt sällare högskola (sid. 499 f.)
 Utan ”*med*-lida” i världssmärtan intet ”*med*-leva” i världsfröjden.
 Utan press under himmelens ve igen upplyftning i himmelens väl
 (Upp 12:12).

Korteligen:

De som stå inför tronen — varifrån ha de kommit?

Svar:

Ur den stora bedrövelsen (Upp 7:14).

Men den höge direktorn i höjden dirigerar allt, både lidande och lindring, både sorg och glädje, så vist, så fint, så fast.

X.

Vårt ve.

”En stark röst i himmelen” utropade ett ve över jorden och havet (Upp 12:10, 12). Detta ve omfattar den ondes ”lilla tid”, som är tiden mellan hans nedkastande till jorden och hans nedkastande i avgrunden. I denna ve-tid leva vi.

Det var en stark röst, alltså ett starkt ve, ett svårt ve. I detta ve får varje människa sin del. ”Guds trälars” del däri kallas ”den stora bedrövelsen” (Upp 7:14). Icke utanför utan *igenom* och *”utur”* densamma kommer trälen ”inför Guds tron” (v. 15) *

Varje träl har sitt ve eller sin ”stora bedrövelse”. Den omfattar alla de strider och lidanden, som ingå i trälens liv. I dem tecknas trälen på pannan (7:3). Tecknet är ”Lammets och dess faders namn på deras pannor” (14:1). Alltså namnet *”Ehjah”*, *Jag är* (2 Mos. 3:13–14). Trälens namn är ett individuellt *Jag är*, nämligen: *Jag är* evigt till i Gud och Lammet, *Jag är* livet i Livet, *Jag är* sanningen i Sanningen, kärleken i Kärleken, o.s.v. På detta *Jag är* lägger Gud huvudvikten. Ty detta *Jag är* är själva guds barnet, som är oändligt mer än alla dess verk. (Om namnet Ehjah se Andens Lag sid 742–760).

Trälens ve (eller stora bedrövelse) är alltså uttalat av en stark röst i himmelen. Det skall beaktas. Mitt ve skall jag taga *från himmelen*, icke från jord, värld eller djävul.

Allt mitt ve går över den Starkes tunga och ligger i den Starkes hand; i den *Godes* hand, icke i den ondes.

Den handen väljer och väger mitt ve – icke ett grand för mycket, icke ett grand jag slipper!

Den handen griper in på ve-tung dag, att jag icke krossas under tyngden.

Den handen bär – så ömt men fördolt – både mig och mitt ve, då jag är *”utöver förmåga betungad”* (2 Kor 1:8).

För trälen kungöres himmelens ve genom ve-signalen. När stor och farlig ve-nöd stundar, signaleras den med ett kvalfullt ve, ett ångest-ve, i trälens ande. Varskodd blev Paulus om sin stora bedrövelse i Jerusalem (Apg. 20:23). Sitt ångest-ve fick Kristus, innan korsveet kom (Joh 12:27, Matt 26:38).

Så ligger vårt ve i den Godes hand. Den handen gör ve-et till vad det *skall* vara: Den bittra men evighetsdigra namninristningen i ande, själ och kropp, skolgången i förgården till det tempel, där livets alla källor evigt flöda och där Gud avtorkar sina trälars ”alla tårar” (7:17)

*I grundtexten (Upp 7:3) står icke diakonos, tjänare, utan dulos, träl. Det skall beaktas. Om det kristliga, det *evangeliska* trälskapet, som är så bortsuddat i statskyrka och småkyrkor, se min bok ”Guds trälars”. Det ord i grt., som är översatt med ordet bedrövelse (7:14) är innehållsrikt. Det betyder tryck, trängsel, trångmål och nöd. Vi känna igen detta lidandes digra i erfarenheten.

XI.

Så nära.

Förlägg icke himmelen blott i ett gränslöst fjärran. Den är ju ock här på jorden, ja, den finns till och med i ett blad, i ett barr, i ett sandkorn.

Skapelsen är i verkligheten icke sådan den synes för det lekamliga ögat. Det ser du ju i någon mån, då du sitter vid mannabordet n:r 3. Då skymtar du något av tingens och varelsernas oförgängliga väsen, som är ljust, lätt, genomskinligt och obeskrivligen härligt.

Prediken, I skapelsens förstlingar, ”evangelium för allt skapat” (sid. 695–710, 803 f); då inträden I redan nu i skapelsens heliga ”kristall”.

Tänk dig icke syskonskaran däruppe liksom på mångmila avstånd. Den är *här*, ty den *är* där Herren *är*; och han är *här*, ty han är med de sina ”intill världens ände”.

De heliga däruppe äro oändligt närmare de heliga härnere än luften deras kroppar. Det känner du ofta, du främling och pilgrim. Du har gott sällskap: både Herren och ”änglar i mångtusental och en högtidsskara och församling av förstfödda söner och fullkomnade rättfärdigas andar” (Hebr 12:22–24). Undra då på att det stundom blir så hjärtinnerligt ljuvt och ljust omkring dig, där du går eller står, sitter eller ligger.

Men huru försiktig, vis och ren är icke deras umgängelse med oss! Fjärran från spiritism och all slik förvetsenhet. Det är allt för orena, grova och klumpiga saker för de höga sfärernas heliga väsenden.

Ack, denna efterlängtrade, rena och heliga hemmavaro hos Herren — vi nalkas ju den! Denna höga, milda och stilla värld, vars fläktar så ofta förnimmas — den kommer allt närmare och närmare. Snart springer dörren till salen upp för öknens betryckta och väntande barn.

Sidhänvisningar till sidor i "Andens Lag"

Sidhänvisningar i "De sju Domstolarna m.fl. uppsatser" är till sidor i bokutgåvan av "Andens Lag". Motsvarande sidor i de digitala pdf-filerna av "Andens Lag" listas nedan:

bokutgåvan		Kap	pdf-fil	
från	till		från	till
9	f.	1	5	
22	f.	1	13	
30	f.	1	18	
40	42	1	24	25
57	78	2	1	13
74	75	2	11	11
78	89	2	13	20
90	95	2	20	24
104		3	5	
186	188	4	48	49
204	f.	4	58	
227	f.	5	5	
229	f.	5	7	
259	f.	5	25	
285	f.	5	41	
302	308	5	51	55
312	322	5	58	64
316	f.	5	60	
334	344	6	7	14
336	338	6	9	10
367		6	27	
368	373	6	28	31
442	443	6	74	74
459	f.	7	6	
470	476	7	13	16
498		7	30	
499	f.	7	30	
511	f.	7	38	
516	f.	7	40	
525	528	8	5	6
525	537	8	5	11
529		8	7	
533	537	8	9	11
559	560	8	25	26
574		8	34	
597	f.	8	48	
611	613	8	57	58
626		8	65	
628	635	8	67	71

bokutgåvan		Kap	pdf-fil	
från	till		från	till
635	643	8	71	76
643	670	8	76	92
665	f.	8	89	
680		9	6	
682	693	9	7	14
695	710	9	14	23
719	727	9	29	34
737		9	39	
742	760	9	42	53
747	756	9	45	50
781	789	9	66	71
786	f.	9	68	
789	792	9	71	72
789	810	9	70	83
789	816	9	70	86
803	f.	9	78	
810	816	9	83	86
812	f.	9	84	
823	832	9	90	95
826	f.	9	93	
854	859	9	108	111
866	871	9	115	118
883	886	9	125	127
889	897	9	129	133
897	903	9	133	137
909		9	140	
910	916	9	141	145
917	922	10	1	4
917	930	10	1	9
952	958	10	22	26
958	998	10	26	50
969		10	32	
970	f.	10	33	
970	974	10	33	35
995	f.	10	48	
999	f.	10	50	
999	1018	10	50	62
1031	f.	10	70	
1039	1061	10	75	89
1040	1041	10	76	77
1040	1061	10	76	89
1046	1056	10	80	86
1056	1061	10	86	89

bokutgåvan		Kap	pdf-fil	
från	till		från	till
1062	f.	11	1	
1062	1080	11	1	12
1068	1070	11	4	6
1070	1080	11	6	12
1080	1091	11	12	19
1083	1091	11	14	18
1083	1096	11	14	22
1086	1091	11	16	19
1097	1101	11	22	25
1097	1108	11	22	29
1116	1122	11	34	38
1123		11	38	
1129	1130	11	42	43
1132	1162	12	1	19
1136	1141	12	3	7
1142	f.	12	7	
1162	1186	12	19	34
1170	1178	12	24	29
1174		12	26	
1179	f.	12	29	
1179	1186	12	29	34
1181	f.	12	30	
1187	f.	12	33	
1210	f.	12	48	
1210	1216	12	48	52
1214	1215	12	50	51
1216	1227	12	52	58
1230	1237	12	60	64
1237	1244	12	64	68

I DE SJU DOMSTOLARNA hänvisar författaren ofta till sin stora bok **Andens Lag**. Denna bok har haft livsavgörande betydelse för många i vårt land. Några citat från 1990-talets läsare:

*Vi behöver den klara, tydliga linjens teologi mer än någonsin.
Wetterlunds klara stämma bör tveklöst höras i våra dagar.*

*Jag älskar Wetterlunds mustiga rika språk och värdefulla
bibeltolkning.*

*Wetterlunds förkunnelse manar till inriktning på kärnan i evangeliet
och ger näring tillförnyelse i tron, hoppet och kärleken.*

*Wetterlunds förkunnelse förde mig in i ett mörkrum där Gud kunde
framkalla ett nytt liv.*

*En fascinerande tankevärld som väcker till eftertanke och
omvändelse/förnyelse.*

*Han har en klar och radikal förkunnelse som skär igenom, den är
profetisk och har verkligen öppnat mina ögon.*

*Jag upplever klart att Wetterlunds skrifter är födda av Guds Ande, ty
jag hör Guds Ande tala genom hans skrifter.*